

HONVÉD ALTISZTI

FOLYÓIRAT

Tartalom

Az eskü egész életre kötelez	2	Mundérba bújt történelem	25
Altisztavatás 2022	3	Hazánkért, népünkért és a világ békéjéért	26
Altisztként szolgálni	4	Államalapító királyunkról	29
Akik kiválóan végeztek	6	A megvalósult álmom	30
Csillagok a bakancslistán	8	Mi kell még?	30
Egy altiszti életpálya, harminc év távlatából	10	Humor	31
„Az altisztek alkotják a szervezet gerincét...”	15	Egy újabb kitörési pont	31
„EfPO”	18	Szent István királyról Magyarországon és a Vatikánban	32
Ezek a mai fiatalok...	20		

Az eskü egész életre kötelez

Frankó Imre ezredes

Fotó: Kapás Viktor István főhadnagy

Büszkeség tölthette el mindazokat, családtagokat, hozzátartozókat, ismerősöket, hivatalos vendégeket és katonákat, akik július 16-án részt vettek a Hősök terén az altisztavatáson és megszemlélték a Magyar Honvédség ifjú altiszteit. Mi magyarok, itt a Kárpát-medencében, a hadseregünket építjük. A 21. század harmadik évtizede rég nem tapasztalt kihívások elé állítja az egész emberiséget. A szomszédunkban háború dúl; szükség van és egyre inkább szükség lehet a katonára, a katonai értékekre, hogy ezekre a kihívásokra megfelelő válaszokat tudjon adni az egyén, a közösség és az egész nemzet.

A téren felsorakozott fiatalok, fiaink és lányaink, a mi katonáink teljesítették katonai pályájuk első nagy feladatát, eleget tettek vállalásuknak: sikeresen elvégezték az altisztképzés első szintjét. Kérdemelték az őrmesteri rendfokozatot, esküt tettek a haza védelmére, amelyért, ha kell, akár a legnemesebb áldozatra, – életük feláldozására is készek.

Az eskütétel szent dolog, egy egész életre kötelez. Mennyi szorgalomra, kitartásra, elhivatottságra volt szükség ahhoz, hogy a kiválasztottak ott állhassanak a díszzászlóalj alakzatában. A közös munka és a kiképzés gyümölcse beérett, hiszen a most végzett 430 altiszt az avatást követően megkezdte a kijelölt alakulatoknál a csapatszolgálatot. Készen állnak a vállalt feladatra!

Valamennyi kiképző és felkészítő, de azt hiszem, a Magyar Honvédség minden katonája nevében kívánunk kitartást a választott hivatáshoz, szakmai sikereket és előmenetelt, a magánéletben pedig boldogságot, jó erőt, egészséget minden végzett altiszt kollégának! 🇵🇸

Altisztavatás 2022

Soós Lajos főörzszászlós
Fotó: Szováthy Kinga

2022. július 16-a kiemelkedően fontos nap volt a Magyar Honvédség életében: 430 frissen végzett őrmester tett ünnepélyes altiszti esküt a Hősök terén, amely az idei évben is csodálatos környezetet biztosított a rendezvény végrehajtásához. A felavatott állomány az Acélkocka Altisztképzési Rendszerben (AAR) szerezte meg az előírt végzettséget, hogy az elsajátított tudás, képességek birtokában megkezdje altiszti szolgálatát a katonai szervezeteknél.

Kollár Pál törzszászlós, a Magyar Honvédség Transzformációs Parancsnokság altisztjének, az altisztavatás narrátorának mondatai vezették fel a rendezvény előjáróját, Szalay-Bobrovniczky Kristóf honvédelmi miniszter érkezését, aki dr. Ruszin-Szendi Romulusz altábornagy, a Magyar Honvédség parancsnoka kíséretében fogadta Bukovinszki Zsolt főörzszászlós, a Magyar Honvédség Altiszti Akadémia vezénylőszászlósának, az altisztavatás vezénylő parancsnokának jelentését.

„Az altisztek adják a támpontot a katona életében, ők a kiképzés végrehajtói és ellenőrei, ők a parancskövetés és a fegyelem garanciái” – fogalmazott beszédében Magyarország honvédelmi minisztere, majd kiemelte: „Őnök a legjobbak teszitek le esküjüket és csatlakoznak a honvédséghez; háború sújtja Európát, Magyarország biztonsága a legnagyobb kincsünk, a haza védelme most a legfontosabb feladatunk.”

A rendezvényen Hegedűs Gergő őrmester, aki a Magyar Honvédség vitéz Szurmay Sándor Budapest Helyőrség Dandár (MH BHD) állományában kezdte meg altiszti pályáját, kiemelkedő teljesítménye elismerésül Kossuth-szabályt vehetett át a Magyar Honvédség parancsnokától.

Nyitóbeszédében dr. Ruszin-Szendi Romulusz altábornagy rámutatott a biztonság fontosságára, majd kihangsúlyozta a fiatal altisztek szerepének jelentőségét a honvédség céljainak megvalósulásában. A honvédség parancsnoka megköszönte a családok, hozzátartozók, barátok támogatását, és ezt kérte a következő időszakokra is, hogy a fiatal altisztek a biztos háttér tudatában eredményesek lehessenek választott hivatásukban, a haza szolgálatában.

Hajdu József őrmester, a Magyar Honvédség 5. Bocskai István Lövészdandár 39. Lövészszázalaj altisztje tolmácsolásában elhangzott az Altiszti hitvallás, majd Bogdán Zsolt őrmester, az MH BHD altisztjének előmondásával a fiatal őrmesterek altiszti esküt tettek.

A Magyar Honvédség vadászpilótaegységeinek és helikoptereinek látványos átrepülése után Szalay-Bobrovniczky Kristóf honvédelmi miniszter szövegét az esküt tett

állományhoz. Beszédében kihangsúlyozta az altiszti szolgálat fontosságát, a felelősséget, melyet vállaltak, majd a fiatal altisztek alapfeladatára irányította a figyelmet: „Őnöknek a katonaszakma mestereinek kell lenniük! Önöktől tanulják meg a katonáink az alapfogásokat. Önök gyakoroltatják velük azokat békében a gyakorlótérre, és az önök nyugalma, biztonsága vezeti őket háború esetén tűzben és a veszélyben. Megtanulták a mesterséget és annak továbbadását. Büszkék lehetnek erre. Elvárom, hogy ezt a tudást minden szorgalmukkal és elkötelezettségükkel a Magyar Honvédség, a magyar fegyveres erők szolgálatába állítsák. Legyenek példa a magyar katona számára, de adjanak mintát a hadseregen kívül, a társadalomban is!”

A miniszter elmondta: fel kell gyorsítani a már évekkel ezelőtt megkezdett haderőfejlesztési folyamatot, különösen annak tükrében, hogy a sokáig örökkévalónak hitt európai béke elveszett. „Mi a béke pártján állunk, de a békéhez erő kell. Nem várhatunk, nekünk az események elé kell vágni. Meg kell erősíteni az ország biztonságát!”

Az altisztavatást követően Soproni Dávid őrmester, a Magyar Honvédség 5. Bocskai István Lövészdandár 3. Bercényi Miklós Lövészszázalaj katonája Kéri Kálmán-emlékbajonettet kapott elért eredménye elismerésként, melyet a Magyar Honvédség vezénylőszászlós, Kaszab Zoltán főörzszászlós és Lévai Miklós ny. alezredes adott át a Stefánia Palota – Honvéd Kulturális Központban tartott állófogadáson.

Az altiszti esküt tett állomány a felkészítés embert próbáló hónapjaiban bizonyította elszántságát, a számonkérések alkalmával rátermettségét, tudását. Az ünnepélyes keretek között végrehajtott altisztavatás során a Magyar Honvédség altiszti karának részévé váltak, és megkezdtek szolgálatukat első altiszti beosztásaikban. A Honvéd Altiszti Folyóirat olvasói nevében kívánok erőt, egészséget, a szolgálatban katonaszerencsét, a magánéletben sok derűt és boldogságot a honvédség fiatal altiszti állományának! 🇮🇪

Az esküt tevő altisztek

Altisztként szolgálni

Soós Lajos főtörzsszázados
Fotó: Szováthy Kinga

Július 16-án 430 frissen végzett altiszt tett esküt ünnepélyes keretek között a budapesti Hősök téren. A Magyar Honvédség vitéz Szurmay Sándor Budapest Helyőrség Dandár 32. Nemzeti Honvéd Díszegység állományaiba tartozó Bogdán Zsolt őrmesterre esett a választás, ő mondta elő az altiszti eskü szövegét társai előtt.

Tisztelt Őrmester Úr! Engedje meg, hogy gratuláljak teljesítményéhez: egy felkészült altiszthez méltó magabiztossággal és színvonalon hajtotta végre a korántsem egyszerű, komoly koncentrációt igénylő feladatot. Kérem, mutatkozzon be a folyóirat olvasóinak!

– Negyvenhárom éves vagyok, a Magyar Honvédség vitéz Szurmay Sándor Budapest Helyőrség Dandár 32. Nemzeti Honvéd Díszegységénél szolgálók rajparancsnok-helyettesi beosztásban. Feleséggel és három gyermekemmel egy kis faluban, a Somogy megyében található Szennában élek, negyedik gyermekünk születését szeptember 14-re várjuk. 2009-ben csatlakoztam a Magyar Honvédséghez. Teljesítményem alapján 2017-ben kaptam kiváló díszelgő címet, ami nagy megtiszteltetés volt számomra. Szabadidőmben rendszeresen sportolok, olvasok, és a családommal vagyok, segítetek nekik a mindennappal együtt járó teendőkben.

Mikor, milyen indíttatásra csatlakozott a Magyar Honvédséghez? Hogyan esett a választás a díszelgésre?

– Ki akartam törni abból a közegeből, ahol éltem, és a Magyar Honvédséghez történő csatlakozásban láttam a lehetőséget. A sorkatonai szolgálatomat Szombathely és Pécs helyőrségben teljesítettem 1998–99-ben, és pozitív élményeim és emlékeim voltak abból az időszakból, amik az említett irányba tereltek. 2008 decemberében besétáltam a kaposvári toborzóirodába, és jelentkeztem szerződéses légénységi állományú katonának. Az alkalmassági vizsgálatot követően, amit kiemelkedő eredménnyel sikerült teljesítenem, az MH 25. Klapka György Lövészdandárhoz szántak lövész beosztásba, de felfigyeltek a testmagasságomra, és így 2009. július 14-én megkezdhettem a katonai szolgálatomat az MH BHD jogelődjénél, az MH Támogató Dandár 32. Budapest Diszszázlójánál.

Hogyan fogadták családtagjai, barátai, ismerősei, hogy önt választották a 2022-es altisztavatás esküelőmondójának?

– Családom tagjai, szüleim, feleségem, gyermekeim, valamint mindhárom testvérem is nagyon büszkéek rá. Kaposzardahelyen, ahol felnőttem, a mai napig beszélnek arról, hogy honnan hova jutottam el. Ebből arra következtek, hogy a környezetemben mindenki pozitívan és büszkén fogadta, hogy én lehettem az altisztavatáson az eskü előmondója. Bajtársaimtól is folyamatosan csak pozitív visszacsatolásokat kapok.

Milyen volt a felkészülés? Hogy érezte magát ebben a különleges feladatkörben a gyakorlatok és az altisztavatás során?

– A felkészülés minden egyes percét élveztem, de fizikailag és mentálisan is megterhelő volt. A díszelgő beosztásban eltöltött 13 év tapasztalata és tudása nagymértékben megkönnyítette az alaki végrehajtást. Arra azonban, hogy valaki a Hősök terén, az előjárók, az avatandó altisztek és családtagjaik elé kiállva elmondja az altiszti eskü szövegét, nagyon nehéz felkészülni, az embernek önmagával és félelmeivel is meg kell küzdenie, mert egy ilyen feladat végrehajtása során nincs lehetőség hibázásra. Az altisztavatásra történő alaki végrehajtás gyakorlásával eltöltött egy hét embert próbáló feladat. Le kellett küzdeni az időjárás viszontagságait is, hiszen szinte egész nap 30 fok fölött volt a hőmérséklet.

Hogy élte meg az altiszti szolgálatra történő felkészítés időszakát, az elmúlt hónapokat?

– Mivel díszelgő beosztásból érkeztem a tanfolyamra, ezért sok kihívással kellett szembenéznem. A „lövészszakmát” illetően voltak hiányosságaim egy harcoló alakulatnál szolgáló katonával szemben. Sok délutánt és estét kellett feláldoznom annak érdekében, hogy a más alakulatoktól érkezett, már rutinos lövészkatonákkal fel tudjam venni a versenyt. Élveztem a kihívásokat a tanfolyam alatt, nagy megfélemlési vágy volt bennem, nagyon sok újat tanultam. Kiemelem az ABV-kiképzést, a speciális lögyakorlatokat, a lőelméletet, azon belül is a ballisztikát és a fegyverkezelési fogásokat, illetve az edzéselmélettel kapcsolatos ismereteket. Ezúton is szeretném megköszönni a kiválóan felkészült és képzett szakoktatók munkáját és türelmét, amit az állomány felé mutattak.

Mit jelent önnek az altiszti szolgálat?

– Altisztként szolgálni nagy kihívás, felelősséggel jár, mert az altiszt elszámolással tartozik az alegységébe beosztott katonáért. Példaképpé és ezáltal igazi vezetővé kell válnia, kivíva a rajába beosztott katonák tiszteletét. Mindezt megjelenséssel, viselkedésével, megnyilvánulásaival, szaktudásával, emberségével és rátermettségével kell hogy elérje. Szolgálati időben és azon túl is az Altiszti hitvallásban, az altiszti esküben, valamint a Katonai etikai kódexben megfogalmazott gondolatok alapján kell eljárnia, élnie mindennapjait, bármilyen nehézségekkel kerüljön is szembe.

Milyen közelebbi és távolabbi tervei vannak?

– Mindenképpen szeretném fejleszteni az idegen nyelvi képességeimet, majd kamatoztatni ezt a tudást nemzetközi környezetben is. A későbbiekben tervezem erősíteni általános katonai és szakmai tudásomat a Magyar Honvédségen belül elérhető tanfolyamok elvégzésével, új ismeretek és eljárások elsajátításával.

Köszönöm, hogy a rendelkezésemre állt, sok sikert kívánok a további katonai pályáján, a magánéletében pedig nagyon sok örömet és boldogságot! 🇵🇪

Bogdán Zsolt őrmester mondta elő az eskü szövegét

Egységben az erő

Jelentés az előjárónak

Az új altisztek hozzátartozóikkal

Hegedűs Gergő őrmester átveszi a díszszabályt a Magyar Honvédség parancsnokától

Akik kiválóan végeztek

Soós Lajos főtörzsszászlós

Fotó: Kapás Viktor István főhadnagy, Szováthy Kinga

Az új altisztek eskütételét az Acélkocka Altisztképző Rendszer keretein belül végrehajtott kiképzés, felkészítés előzte meg. Ennek során a kiképzők és a vizsgáztatók véleménye, valamint a megkerülhetetlen eredmények alapján 2022-ben is kialakult a legjobb vizsgaeredményt, a legkiemelkedőbb teljesítményt nyújtott altisztjelöltek csoportja.

Csádó András Tibor őrmester, Fekete Beatrix Rebeka őrmester, Gyenci Ildikó őrmester, Hegedűs Gergő őrmester, Kósik Mirella őrmester, Mátrai Gábor őrmester, Aranyosi Imre Richárd őrmester, Benkő Tímea őrmester, Borsfay Szabolcs őrmester, Hujter Fanni őrmester, Kiss Sándor őrmester, Korpa Tamás Dániel őrmester, Nagypál Barnabás őrmester, Percz Barnabás őrmester, Projcs Szilárd őrmester, Soproni Dávid őrmester, Steiner Ádám őrmester, Tóth Pál Miklós őrmester és Zubor Csaba őrmester érték el a legjobb eredményt. Tisztelettel gratulálunk az elért eredményekhez és sikeres karriert kívánunk fiatal altiszt társainknak! Közülük is kiemelkedett Hegedűs Gergő (H. G.) és Soproni Dávid (S. D.) őrmester, őket kérdeztem az alábbi interjúban az elmúlt hónapok tapasztalatairól, élményeikről.

Hegedűs Gergő őrmester a Magyar Honvédség parancsnokától, dr. Ruzsín-Szendi Romulusz altábornagytól tárgyjutalmat és díszszabályt vehetett át elért eredménye elismeréseként az ünnepélyes altisztavatáson. Soproni Dávid őrmester teljesítményét Kéri Kálmán-émlékbajonett adományozásával ismerték el, melyet a Magyar Honvédség vezénylőzászlósa, Kaszab Zoltán főtörzsszászlós és Lévai

Miklós ny. alezredes adott át részére az altisztavatás után tartott állófogadáson.

*

Tisztelt elismerésben részesült fiatal őrmester urak, a Honvéd Altiszti Folyóirat olvasói nevében is gratulálók az elért sikerekhez! Kérem, mutatkozzanak be, hogy az olvasók megismerhessék önöket!

H. G.: Szolnokon születtem 2002. november 29-én. Egy, a városhoz közeli kis faluban, Tiszapüspökiben élek a családommal. Gyermekkoromtól kezdve aktívan sportolok, versenyszerűen foglalkozom labdarúgással, illetve horgászattal, de ezek mellett a futást és a túrázást is nagyon kedvelem. Az általános iskolát és a gimnáziumot jó átlaggal végeztem el, érettségi után egyből jelentkeztem katonának.

S. D.: Salgótarjában születtem 1990. február 18-án, ott nevelkedtem, jártam általános iskolába. Már gyerekként is vonzott a katonai pálya, a hivatással járó fizikai és egyéb kihívásoknak való megfelelés. Bátonyterenyén érettségiztem a Váci Mihály Gimnáziumban, ott találkoztam először – egy pályára irányító napon – a Magyar Honvédséggel mint szervezettel. Ez a pillanat jelentős hatást gyakorolt a pályaválasztásra irányuló döntéseimre.

Hogyan esett a választásuk a katonai pályára, mi befolyásolta önöket a szakirányválasztásnál?

H. G.: Egy rendészeti gimnáziumba jártam, ahol katonai alapismereteket is tanítottak, így ismerkedtem meg a katonai hivatással. Számomra mindig is nagyon érdekes és vonzó volt a hadtörténelem, a fegyverek és a harcjárművek világa, ezért esett a választásom erre a pályára. Ami a szakirányválasztást illeti, gyermekkoromtól érdekelték a gépjárművek, illetve az ezekhez tartozó elemek, szerelvények, tulajdonképpen ezért választottam az üzemanyag-ellátó szakirányt.

S. D.: Ahogy az előző válaszban már érintettem, a középiskolában kaptam azt a motivációt, aminek hatására az érettségi után jelentkeztem a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetemre, de sajnos nem sikerült bekerülnöm. Ez nem szegte a kedvem, és még ugyanabban az évben szerződéses katona lettem. 2011. február 1-jével kezdtem a katonai pályám, azóta is az MH 5. Bocskai István Lövészdandár 3. Bercsényi Miklós Lövészszázalójánál teljesítek szolgálatot Hódmezővásárhelyen. Ebből következett, hogy a lövészs szakirányt választottam.

Milyen volt a kiképzés, a felkészítés, hogyan élték meg ezt az embert próbáló időszakot?

H. G.: A kiképzésnek és a felkészítésnek voltak nehezebb, illetve könnyebben teljesíthető időszakai. Számomra az első hónapok voltak a legnehezebbek, mivel én egyből érettségi után jelentkeztem az Altiszi Akadémiára, így nagyon nehéz volt megszoknom a sűrű, feszített napirendet. Szerencsére gyorsan megismertük egymást a többiekkel, így a nehezebb időkben támogattuk egymást, és együtt küzdöttük le az akadályokat.

S. D.: Az alap altiszi tanfolyamot Szentendrén végeztük el. Egy olyan kiképzőszázadhoz kerültünk, ahol azokat a katonákat képezték, akik már rendelkeztek több-kevesebb katonai tapasztalattal. Ez jól jött az alaptanfolyam sikeres elvégzéséhez. A szakmai tanfolyam Ócsán, illetve Debrecenben zajlott. Ezen időszak már inkább állított nehezségeket az akkor már frissen megalakított 41 fős lövészs szakasz elé, de a jó csapatszellem segítette minket ezek leküzdésében. Örömmre szolgált megismerni a társaimat, hisz egy nagyon jó csapat alakult ki, és jó szívvel gondolok vissza a kiképzőinkre is.

Milyen érzés volt a Magyar Honvédség parancsnokától átvenni az elismerést, mit szóltak hozzá a rokonok, barátok?

H. G.: Elmondhatatlan érzés és óriási megtiszteltetés volt, hogy én vehettem át az elismerést a Magyar Honvédség parancsnokától. A családtagjaim, rokonaim, barátaim és az ismerőseim is nagyon büszkék rám, hogy én kaptam ezt a nagyon megtisztelő kitüntetést.

Mit érzett, mikor megtudta, hogy elismerésben részesül, és milyen visszajelzéseket kapott a környezetétől?

S. D.: Nagy megtiszteltetés számomra, hogy a sok kiválóan végzett altiszt közül végül parancsnoki javaslatra

engem választottak ki, és én vehettem át a Kéri Kálmán-emlékbajonettet. A párom, a családom és a barátaim is nagyon büszkék voltak rám.

Hogyan emlékeznek vissza az altisztavatásra történő felkészülés hetének kihívásaira és magára a rendezvényre?

H. G.: A felkészülés hete nehéz, a nagy meleg megterhelő volt, ennek ellenére mindenki kihozta magából a maximumot a gyakorlások alkalmával. Számomra adódott még némi pluszfeladat, a szablyával végrehajtott alaki fogások, melyeket meg kellett tanulnom, hogy jól menjen majd az altisztavatáson, de nagyon sok segítséget kaptam az MH BHD 32. Nemzeti Honvéd Díszegység altisztjeitől, amit ezúton is köszönök.

S. D.: Az egyik legmegterhelőbb része volt a tanfolyamnak, de mindenkinek a szeme előtt lebegett a végső cél, hogy ott állhatunk majd és tehetünk altiszi esküt a Hősök terén, ország-világ színe előtt, büszkévé téve ezzel hozzátartozóinkat, barátainkat.

Milyen terveik, céljak vannak?

H. G.: A Magyar Honvédség vitéz Szurmay Sándor Budapesti Helyőrség Dandár Támogató Zászlóalj Támogató és Biztosító Század állományában kezdem meg az altiszi szolgálatot. Először is szeretnék alegységemben bizonyítani, beilleszkedni. Céljaim között szerepel, hogy elvégezzem a Nemzeti Közszolgálati Egyetemen a katonai logisztikai szakot, ezenfelül a honvédség különféle képzéseket biztosít a szakmai fejlődésünk érdekében, így szeretnék majd képzéseken részt venni a jövőben, hogy minél felkészültebb lehessenek.

S. D.: A jövőre nézve szeretnék szakmailag továbbfejlődni, ha lehetőségem nyílik rá, akkor továbbtanulni. A magánéletben párommal esküvő és családalapítás előtt állunk. Tervezzük a közös életünket, a szeptemberben tartandó egybekelésünket. Párom is a honvédségnél szolgál, mindketten hosszú távú célokat tűztünk ki a katonai pályán, az előttünk álló akadályokat együttes erővel, egymást támogatva próbáljuk sikerrel leküzdödni.

Hiszem, hogyha ugyanazzal az alázattal küzdenek céljaik elérésért, mint tették az őrmesterré való felkészítés során, el fogják érni azokat, és megbecsült tagjai lesznek a Magyar Honvédség altiszi karának. Szolgáljanak erős hittel, erős akarattal, hogy ez így legyen, ehhez kívánok sok erőt és nagyon jó egészséget, a magánéletben boldogságot! 🇮🇪

Soproni Dávid őrmester már gyermekkorától vonzódott a katonai pályához

Sütő Erik őrmester

Zsebők Diána őrmester

Csillagok a bakancslistán

Kresz Fruzsina

Foto: a szerző felvételei

A huszonhat szakmai irányon végzett és sikeresen vizsgázott több mint négyszáz, a haza iránt elkötelezett, július 16-án ünnepélyes katonai esküt tett altisztból harmincketten szolgálnak a Magyar Honvédség vitéz Szurmay Sándor Budapest Helyőrség Dandárnál (MH BHD). Az elmúlt egy esztendő megpróbáltatásai és kihívásai meghozták az eredményt: motivált, elszánt, ambiciózus pályakezdő altisztekkel beszélgettem.

Sütő Erik őrmester, híradó főtechnikus, Velkei Zoltán őrmester, díszelgő rajparancsnok-helyettes és Zsebők Diána őrmester, kommandáns rajparancsnok-helyettes néhány hete látja el első altisztú beosztását a Petőfi-laktanyában. Amikor katonákkal találkozik az ember, és elkezdődik egy beszélgetés, a többség meglepődik, ha kiderül, hogy mi a másik fél foglalkozása. „Nahát, de szép hivatást választottál! Miért pont az egyenruha?” Engem is érdekelt, ezért megkérdeztem tőlük, hogy mi az, amivel ma a Magyar Honvédség fel tudja kelteni egy fiatal érdeklődését, mi teszi kecsgetetővé a katonai szolgálatot. Hiszen nem elég hozzá csupán a hazaszeretet és a belülről fakadó elköteleződés a haza szolgálata iránt.

Mindannyian kiemelték, hogy stabil munkahelyről van szó. És ma, amikor a különböző baljós külső tényezők bizonytalan és kiszámíthatatlan jövőképet festenek, akkor ez mindennél fontosabb. Ezenfelül, alapilletményükkel elégedettek, és a rendszer által nyújtott egyéb pluszjuttatások, mint például az utazási költségértékelés, a SZÉP-kártya-hozzájárulás, az albérlet támogatása is vonzó a mai fiatalok számára, akik az iskola befejeztével pályaválasztás előtt állnak. Velkei őrmesternek, aki legénységi állományú katonaként kezdett a dandárnál, és „régimotorosnak” számít, van viszonyítási alapja: pék-cukrásként végzett, és vajmi kevés anyagi juttatásért cserébe 12 órában, éjszakai műszakban kereste (és sütötte) a kenyerét. Meglehetősen nehéznek érezte, és mivel nővére a budapesti Petőfi-laktanyában dolgozott, általa ő is megismert néhány díszelgő katonát. „Megkérdezték, érdekel-e a katonaság? Érdekelt.

Váltottam. Itt megbecsülést kapok.” Azt is kiemelte, hogy a képzések, amikre eljutott az évek során, változatosságot vittek a szürke hétköznapiakba, és lendületben tartotta a folyamatos szakmai fejlődés.

Akik nyomon követik az alakulat napi tevékenységét a közösségimédia-felületeken, jól láthatják, mennyire sokszínű és mozgalmas itt az élet. Ez lehet egy olyan motivációs faktor, ami felkelti a civilek érdeklődését a katonai pálya iránt. Sütő őrmester is évek óta követte a BHD-t különböző platformokon, így kapott képet a tevékenységéről, és ennek kapcsán kezdett érdeklődni itt szolgáló ismerőseitől, hogy milyen a katonaelet és mik a lehetőségek. Családjában több katona is van, és talán éppen ezért emelte ki: „Kiskorom óta más hivatást nem is tudtam volna elképzelni magamnak, csak ez az élet lebegett a szemem előtt. Motivált, hogy keresztapám megcsinálta a rohamlövész-felkészítést, és nekem nagyon tetszett ez is. Itt most azt csinálom, amit valóban szeretek.” Volt önkéntes művelési tartalékos is, még a gimnázium mellett, miután betöltötte a 18. életévét, és az érettségit követően rögtön jelentkezett az Acélkocka programba.

Zsebők őrmestert is hasonlóan a családi példa sodorta a katonai pályaválasztás felé. Nagypapája zászlós volt Kaposváron, 2019-ben hunyt el. „Szerettem volna, ha büszke rám!” – hangsúlyozta az őrmester asszony. Ekkor már nem volt kérdés számára, hogy merre fog elindulni az úton. Érettségi után ő is az önkéntes művelési tartalékos szolgálati formát választotta. Akkor fél évig vett részt kórházfeladatban, és közben jelentkezett az Acélkocka programba.

2021-ben kezdte el a tizenkét hetes alapkiképzést, ami elmondása szerint embert próbáló volt, de a cél ott lebegett a szem előtt, és körlettársai, illetve parancsnokai támogató hozzáállása segítette át azokon a nehéz pillanatokon, amikor megingott a hite. A kiképzésen megmutatkozott a gyakran emlegetett bajtársiasság fogalma, amiről a civil szférában dolgozók talán nem is hallottak. Ezt az érzést leginkább a fegyveres testületeknél szolgálók ismerik. Így emlékszik arra a bizonyos júliusi szombatra: „Leírhatatlan érzés volt ott állni az avatáson, és elmondani az esküt. Egyértelműen feleltette a nehézségeket!”

Az MH Altiszti akadémia a NATO-ajánlások figyelembevételével felépített ötszintű altisztképzést hajt végre. Jól felkészült kiképzőinek sokat köszönhetnek a pályakezdők: a változó katonai-szakmai kihívásoknak és a honvédségi szervezetek által támasztott elvárásoknak megfelelően képzik az állományt. Maximálisan törekszenek arra, hogy a képzés végén úgy kerüljenek az alakulathoz a frissen végzett altisztek, hogy helyt tudjanak állni a rajparancsnoki beosztásokban, illetve rendelkezzenek vezetői kompetenciákkal és az ehhez szükséges megfelelő kommunikációval, ne csak elméletben, de gyakorlatban is. A parancsnoki munkát is tanulták a képzés során, amit máris tudnak kamatoztatni jelenlegi beosztásukban. Az Acélkocka program személyiségformáló hatással bírt. Fejleszti az önkontrollt, az állóképességet, és magabiztosságot ad. Sokan lemorzsolódtak menet közben, így büszkéek magukra azok, akik végigcsinálták. Mindannyian megerősítették, hogy az első, majd a sokadik benyomás is kiváló volt a kiképzőkről. Jól felkészültek, látszott, hogy nekik ez már nem az első kiképzés, amit végrehajtottak.

Velkei őrmester, aki 2016 óta szolgált a dandárnál legénységi állományú katonaként, azt is hozzátette: megkönnyebbülés volt számára már az első héten konstatálni, hogy nem az önbizalma lerombolásán fáradoznak. „Profik voltak, és élveztem ezt a tizenkét hetet. Bár távol voltam a családomtól, de úgy érzem, megérte!” Kíváncsivá tett, és megkérdeztem az őrmestertől, milyen visszatérni a bajtársak közé úgy, hogy megváltoztak az erőviszonyok, más lett a rendfokozata és a más beosztása. „Egyelőre nem vettem észre, hogy a legénység tagjai kiközösítettek volna maguk közül. Jól fogadtak, gratuláltak az elért eredményemhez, ugyanúgy, ahogy az altiszt társaim és az előljáróim is.” Összegezve eddig szerzett tapasztalatait, kiemelte: ha valaki tisztességgel dolgozik, kitartó a munkájában, megvan a szükséges végzettsége, akkor lehet belőle altiszt, mert a támogatási rendszer megvan. A parancsnokok segítséget és irányítást nyújtanak hozzá.

Velkei őrmester jól megismerte az elmúlt évek során a BHD kollektíváját, a parancsnokok empatikus és támogató hozzáállását. A társaira mindig számíthatott. Néhány hét távlatából a többieknek is hasonló a véleménye a dandárról. „Megmondom őszintén, én meg vagyok elégedve az alakulattal, már amennyit eddig láttam belőle. A vezetők tényleg segítőkészek, támogatók, jól érzem itt magam” – összegezte véleményét Sütő őrmester.

Nem csak a társaság miatt érdemes ennél az alakulathoz járni. A támogatási rendszer, illetve azok a pluszjuttatások és szolgáltatások, amiket az alakulat nyújt, kétségtelenül nagy vonzerővel bírnak. A jól felszerelt sportközpont, a könyvtár, az üdülési, valamint a kedvezményes programlehetőségek, illetve a komplett Humánszolgálati Részleg segítőkész személyi állományát említették meg erre vonatkozóan. Nem utolsósorban elég hangulatos Európa legszebb fővárosába költözni. Ebben mindannyian egyetértettek. Sütő őrmester szerint nagy a kontraszt: „Ahol én lakom, Bélapátfalván, ott délután már nem nagyon látni embert az utcán. Fialat vagyok, tetszik, hogy itt tényleg van élet, itt van minden, bárhová megyek. Megváltozott az életvitem, mióta itt vagyok.” Hozzátette, amikor megérkezett a laktanyába, egyből otthon érezte magát, mert olyan befogadó közösségbe csöppent, ahol támogatók és türelmesek vele. Zsebők őrmesterben is hasonló vélemény alakult ki dandáros bajtársairól, bár ő korábban több alkalommal találkozott és dolgozott is együtt velük, például kórházfeladatban. „Empatikus a társaság, figyelnek az emberekre. Megvalósul a parancsnoki gondoskodás.” Budapesten szeretett volna szolgálatot vállalni, mert vonzotta a nagyváros, de nem áruházi beosztottként képzelte el az életét. Katonai rendész és komendáns szakmai képzését az MH Katonai Rendészeti Központnál teljesítette a Petőfi-laktanyában. Innen volt az ismeretlege sokakkal. Megfordult a fejében, hogy kiképző legyen Szentendrén, de most azt mondja, nem bánja, hogy máshogy alakult.

Ezek a fiatalok hosszú távú célkitűzésekkel vágtak bele az altisztképzésbe. Hozzáállásuk, fellépésük, elszántságuk és szakmai ismereteik bővítésére való törekvésük az, ami sikeressé teheti őket szakterületükön. Közös célkitűzésük kivívni a beosztottak bizalmát és támogatni őket munkájuk során, úgy, ahogy parancsnokaiktól látták. További csillagok és missziós tapasztalatszerzés is szerepel a bakancslistán. 📌

Fontos a valós környezetben történő gyakorlás

Különleges műveleti katonák kiképzésén

Egy altiszti életpálya, harminc év távlatából

J. B. törzsszázalós

Fotó: a szerző archívuma és K. T. főhadnagy

Írásomban az életpályám főbb állomásait mutatom be az Olvasónak. A katonai életutamra visszatekintve kárpótolva érzem magam a sok áldozatért, lemondásért, amiben az évek alatt részem volt. Úgy érzem, altisztként mindig képes voltam boldogulni a különböző helyzetekben, amelyekbe az élet vagy „az előljáró döntése” belesodort.

„ADTAM EGY ESÉLYT MAGAMNAK, JELENTKEZTEM...”

Sorkatonai szolgálatomat 1991 februárjától 1992 februárjáig töltöttem a 34. Bercsényi László Mélységi Felderítő Zászlóaljnál, ami a 34. Bercsényi László Különleges Műveleti Zászlóalj jogelődje volt. Az akkori MHSZ-nél még 1987-ben végrehajtott 11 ejtőernyős ugrással a hátam mögött, bevonulásomat követően a műszaki mélységi felderítőcsoportban kaptam beosztást, az M századnál. Szentesen elvégeztem a bűvár alaptanfolyamot – akkor még az orosz gyártású, AVM-5 típusú sűrített levegős légzőkészülék, valamint az UGK-2 típusú, zárt bűvárúruha volt rendszerben –, aminek köszönhetően III. osztályú bűvárminősítést szereztem, így sorkatonaként bűvárcsoportba kerültem. Még ugyanebben az évben részt vettem az első, Magyarországon megrendezett nemzetközi repülőnapon, aminek eredményeként a leszerelésemkor összesen 40 ejtőernyős ugrással büszkélkedhettem.

Az akkoriban folyó délszláv válság idején, 1991 novemberében a zászlóaljunk feladatul kapta, hogy a déli

határon mélységi felderítőcsoportokat alkalmazzon a határszakasz megfigyelése céljából, ami hosszú hetekig tartó, rejtett figyelőben végrehajtott „kuksolást” jelentett. Az akkori felszerelésünk hiányosságaiból adódóan kemény tapasztalatokat szereztünk. Ez volt az első határszolgálatom katonai pályafutásom során – amit persze később még több is követett. De, mint minden jónak, egyszer ennek is vége szakadt, mivel a sorkatonai szolgálatom a végéhez közeledett. Miután a határszolgálatért kapott jutalomszabadságomat letöltöttem, 1992 februárjában leszereltem.

A civil szakmámat tekintve magasépítési ács-állványozó vagyok, így ezen a területen kezdtem el dolgozni, de hamar rájöttem, hogy az építőiparban az akkori fizetések mellett nagyon nehéz lesz boldogulni. Természetesen, mint mindenki más, én is feltettem magamnak a kérdést: „Tényleg ezt fogom csinálni, amíg nyugdíjba nem vonulok?”. Bevallom, nem voltam elragadtatva az előttem álló lehetőségektől... Már csaknem egy éve munkanélkülin voltam, amikor hallottam a szerződéses katonai szolgálat lehetőségéről. Mivel a katonaeletről egyre többször jutottak eszembe a sorkatonai időszakom

alatt szerzett szép emlékek, adtam egy esélyt magamnak, és jelentkeztem.

AZ ELSŐ KÜLFÖLDI TAPASZTALATOK

1994. május 1-jén szakaszvezetőként kezdtem meg szerződéses katonai pályafutásomat. Ezzel elkezdődött a tényleges katonai szolgálatom és katonai életpályám is. Ugyanahhoz az alakulathoz mentem vissza, ahol sorkatonaként is szolgáltam. A hivatásos tiszti-tiszthelyettesi állomány nagy részét már ismertem, köztük az ejtőernyősöket is, akik már akkor is nagyon összetartó közösséget alkottak. Visszanézve bátran elmondhatom: nekünk nem volt olyan „kutya életünk” a sorkatonaság alatt, mint amiről a legendák szólnak, kevés dolog kivételével ma is szívesen újraélném azokat a kalandokat.

Kezdetben mélységi felderítőcsoportparancsnok-helyettes lettem az 1. mélységi felderítőszázadnál. Akkoriban négy mélységi felderítőszázad tartozott a zászlóaljhoz, és minden századnak volt nyolc felderítőcsoportja. Jómagam 2001-ig folyamatosan búvár beosztású mélységi felderítőcsoportban szolgáltam.

Körülbelül egy évig voltam csoportparancsnok-helyettes, majd őrmesterré való előléptetésemet követően mélységi felderítőcsoport-parancsnok lettem, hiszen akkoriban az összes katonánk sorkatona volt. Ezt az időszakot 2004-ig az átszervezések jellemezték. Ekkortájt szinte minden évben, olykor évente kétszer is előfordult, hogy átmenetileg megszűnt a beosztásom, újabb személyi elbeszélgetés következett, új beosztást kaptam, s hol csoportparancsnokként, hol csoportparancsnok-helyetesként láttam el a feladataimat. Szép évek teltek el, életem egyik legjobb időszaka volt ez.

Ezt követően kezdődtek el a külföldi résztvevőkkel közösen végrehajtott nemzetközi gyakorlatok, képzések is, amelyeket mindig nagyon vártunk. A fejlődésre szükségünk is volt, az ebben az időszakban a külföldi tanfolyamokról hazahozott tapasztalatainkkal pedig folyamatosan bővítettük a már meglévő tudásunkat.

1996-ban először érkezett amerikai különleges műveleti csoport Magyarországra, hogy kiképzési foglalkozásokat tartson nekünk. Az Egerbakta környéki hegyekben egy hónapos időtartamban folyt a képzés. Azokban a hetekben a Magyar Honvédségben elsőként részesültünk olyan kisalegység-harcászati oktatásban, amely a jelenleg is érvényben lévő harceljárások alapját képezi. Akkoriban a különleges műveleti zászlóaljja válás még nagyon távolinak tűnt. Igazából nem is sejtettük, hogy amit akkor, ott csináltunk, valami jelentős dolognak lesz később az alapja. Hatalmas kontraszt volt az orosz szemlélet és az ott tanult harceljárások között. Nagyon hasznosnak bizonyult a képzés, és akkor ez radikálisan új volt a számunkra, csak úgy ittuk magunkba a látottakat. Természetesen a tapasztalatok feldolgozását követően az akkori hazai harceljárásokat kiegészítettük a korszerű elvekkel, módszerekkel, leszerelve ezzel jó néhány, az újításokat elfogadni nem akaró ember ellen-

2004-ben volt az első olyan külföldi szerepvállalás, amikor egy komplett, szervezetszerű alegységet vezényeltek missziós feladatra

állását is. Akadt olyan kolléga, aki továbbra is esküdözött a régi, jól bevált eljárásokra, és nem nagyon akarta figyelembe venni, hogy lehet másként, esetleg jobban is csinálni.

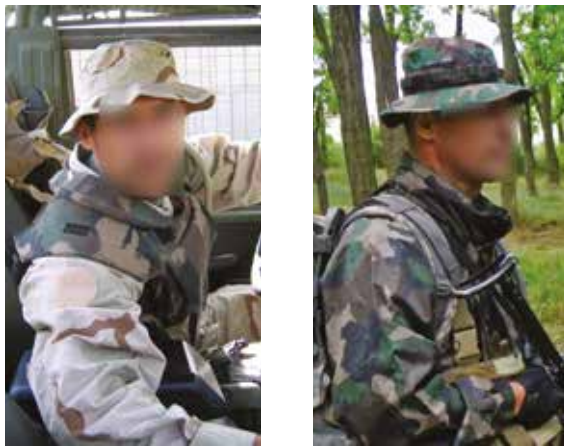
A következő évben néhány társammal együtt lehetőségem adódott egy nagyszerű csereprogramra Belgiumban, ahol héliumballonból hajtottunk végre ejtőernyős ugrásokat, majd egy komplex, a tervezéstől kezdve a vízi átkelésen át több mozzanatot magában foglaló harcászati gyakorlaton is részt vettünk, ami szintén egyedülálló élménynek bizonyult. Ekkor nyílt ki a szemünk igazán, hogy a világ mennyire elment mellettünk, és milyen szinten lemaradtunk. Akkor ott, többekkel együtt, ezekkel a kicsi lépésekkel kezdődött el a mi fejlődésünk, és ma már visszanézve, tényleg elmondhatjuk, hogy eljutottunk valahová.

ÚJ KÉPESSÉG BÖLCSŐJÉNÉL

1997-ben adódott az első lehetőségem külszolgálatra való jelentkezésre, pályáztam is az UNFICYP ciprusi missziójába. A zászlóaljtól három altisztnak sikerült elsőként kijutnia, én is a szerencsések között voltam. A békefenntartó misszióban három egymást követő váltásban kaptam lehetőséget szolgálni, így másfél évet folyamatosan ott töltöttem.

1999-ben, a hazaérkezésemet követően szinte azonnal belesöpöpentem az akkori legnagyobb hazai árvízi védekezésbe. Éjjel-nappal folyamatosan homokzsákokat pakoltunk, ami fizikálisan nagyon megterhelő volt, viszont elszántan és büszkén tettük, mivel mindannyian láttuk, hogy komoly a helyzet, kell a segítség.

Még ugyanebben az évben, ismét csak a délszláv válsággal kapcsolatosan, újra „megszóltították” a katonai szervezetünket, és a Vízesés fedőnevű művelet keretében újfent, éppúgy mint 1991-ben, mélységi felderítőcsoportokat alkalmaztak rejtett figyelési feladattal a határ mentén. Ez a néhány hét volt a második alkalom, amikor határral kapcsolatos feladatban vettem részt.

*Az első missziós feladaton Afganisztánban
2004-ben (balra), 2013-ban, Szolnokon (jobbra)*

Egy nyugalmasabb időszak következett, amikor a napi kiképzési feladatok keretében ejtőernyős ugrásokat hajtottunk végre, valamint folyamatosan képzéseken, gyakorlatokon vettünk részt. Azokban az időkben még nem volt jellemző a Magyar Honvédség olyan szintű leterheltsége, amely nagymértékben megnehezítette volna a folyamatos kiképzések végrehajtását. Gyakorlatok és kiképzések, bevonulás és leszerelés váltogatták egymást, miközben folytak az alap- és szakalapképzések is, amelyekből ki sem maradhattunk. Ezalatt a három év alatt hat turnus ment át a kezünkön, amíg végül felfüggesztették a sorkatonaságot. Onnantól kezdve az évek során a szerződéses létszám szépen lassan növekedett, és a mélységi felderítő-csoportokba is nagyrészt szerződéses katonák kerültek.

2000-ben érkezett hozzánk először amerikai mobil kiképzőcsoport (Mobile Training Team–MTT), a Németországban állomásozó 1/10. Különleges Műveleti Dandár egyik nagy magasságú csoportja. Nagy magasságú ejtőernyős (HAHO/HALO) kiképzést tartottak a számunkra, és ekkor szerezték be a Dräger típusú nagy magasságú ejtőernyős ugráshoz alkalmas légzőkészülékeket (az úgynevezett OXYJUMP systemet) is. Úttörőnek éreztük magunkat, mert olyan feladatoknak lehettünk részesei, amelyek azelőtt nem voltak jelen a Magyar Honvédségnél, vagyis új képesség volt születőben. Időközben a katonai szervezetünk átköltözött a Rékasi útról a Kilián György laktanyába.

2001-ben végeztem el a nagy magasságú ejtőernyős képzést. Két egymást követő évben is résztvevője voltam a képzésnek, az elsőnél azonban még nem volt léggelás átképzésem, így csak a körkúpolás RS4/4-es ejtőernyővel tudtam ugrást végrehajtani, tehát a távrepülés rész kimaradt, azon ugyanis csak léggelás ernyővel lehetett részt venni. Az ugrások felső határa 4500 méter volt, mivel az An–26 nagyobb magasságon már nem nyithatótt rámpát.

Mivel időközben megalakították a nagy magasságú mélységi felderítő ejtőernyős csoportot, választanom kellett, hogyan tovább, hiszen nem lehettem egyszerre bűvár és nagy magasságú ejtőernyős is. Az ejtőernyőzés mellett tettem le a voksomat.

2001-ben alapfokú angol nyelvvizsgát tettem, majd november-től 2002 márciusáig Portugáliában, egy különleges hadművelési tanfolyamon vettem részt a portugál különleges erők kiképzőbázisán, Lamegóban. Ez csaknem teljesen ugyanaz a különleges művelési alapképzés, ugyanolyan rendszerben, mint amit itthon vagy az Egyesült Államokban tartanak. Portugáliában nagy hagyománya van ennek a képzésnek, mivel a tanfolyam huszonhét éve folyamatosan működik. A háromszor héthetes fázis évről évre, napra pontosan ugyanakkor kezdődik. Az első – egyben legnehezebb – modul, valamint a másodikat is sikerrel teljesítettem, viszont az MOS-fázis kezdetekor kificamadott a térdem, és egy részleges térdszalag-szakadásom is keletkezett, így a sérüléseim miatt abba kellett hagynom a tanfolyamot.

A képzés első négy hete alatt több mint tíz kilogrammal lettem könnyebb. Kemény, embert próbáló időszak volt, kevés alvással, folyamatos fizikai megterheléssel és rengeteg fagyoskodással megspékelve. Három óránál többet nem aludtunk, soha nem tudtuk, mi fog történni, és minden egyes soron következő feladatra három percünk volt felkészülni.

2003-ig csoportparancsnoki beosztásban szolgáltam. Az első NATO Reagáló Erő (NATO Response Force – NRF) készenléti szolgálatát a mi századunk adta. Az NRF alatt szakaszaltiszi beosztást kaptam.

2004-ben adódott lehetőség az első afganisztáni szerepvállalásra. Az Első Könnyű Gyalog Századba vezényelték a teljes felkészült NRF-századot – ami akkor a 34. Bercsényi László Mélységi Felderítő Zászlóalj I. mélységi felderítőszázada volt. Ez volt az első olyan misszió, amikor egy komplett, szervezetszerű alegységet vezényeltek feladatra. Ez hatékony megoldásnak bizonyult, tekintve, hogy a század rendkívül összeszokott volt. Szakaszaltiszi beosztást láttam el; a misszió majdnem hét hónapig tartott, mert a kitelepülés is hosszabb folyamat volt, több részletben valósult meg, rengeteg anyagszállítással. Járőrözési feladatokat hajtottunk végre, de nem akadt olyan kirívó eset, ami tűzharchoz vagy konfliktushoz vezetett volna. Mialatt misszióban voltunk, itthon megalakult a Különleges Műveleti Zászlóalj, így az alakulat első parancsnokával, Simon Attila alezredessel telefonon folytattuk le a személyi elbeszélgetést.

FORDULÓPONT A PÁLYAFUTÁSOMBAN

Még a kiutazásunkat megelőzően, a Kecskeméten tartott éves ejtőernyős szűrővizsgálaton kiderült, hogy sajnos olyan gerincproblémáim vannak, amelyek kizárják az ejtőernyős ugrást. Ekkor már 390, köztük közel száz nagy magasságú ugrással rendelkeztem, és több mint tíz éve

voltam ejtőernyős. Fellebbeztem, de csak fél évre kaptam alkalmasságit, így a missziót követően a nagy magasságú ejtőernyős csoportparancsnoki beosztásból átkerültem századtechnikusi beosztásba.

2005-ben az első itthoni kiválasztó (pitbull) alól a Portugáliában végrehajtott kiképzésem miatt mentesültem, így mint kiképzést segítő az első tereptan-foglalkozást én vezettem le. A Portugáliában a sérüléseim miatt be nem fejezett különleges művelti alapképzést itthon szerettem volna újra elkezdni, de sajnos már nem tehettem, mivel csak az ejtőernyős beosztásban lévőknak volt lehetőségük a képzés megkezdésére, s én ekkorra már nem rendelkeztem ejtőernyős orvosi alkalmassággal.

Ez időben kiképzőcsoport alakult a zászlóaljnál, amelynek tagjai a következő évtől kezdve az amerikai mobil kiképzőcsoporttal együtt hajtották végre a különleges művelti alapképzéseket. A kiválasztó foglalkozásokon a zászlóalj teljes állományának részt kellett vennie.

2006-tól századtechnikusként dolgoztam az első különleges művelti századnál, és a „C” kategóriás jogosítványt is megszereztem. Egy év múlva ez a beosztás is ugróhelyé lett minősítve, így átkerültem a támogató-századhoz, és mivel rendelkeztem bűvár alapképzéssel, a zászlóalj bűváranyag-raktárosa lettem. Szerettem ezt a beosztást, sokrétű feladataim voltak, például az eszközök bevizsgálása, karbantartása, kiadása és a bűváreszközök beszerzésében való közreműködés. Összefogtam a zászlóaljunknál a bűvármerüléssel kapcsolatos feladatokat, és újra merülhettem is. Időközben beiskoláztak a STANAG 2.2.2.2. nyelvtanfolyamra is, melyet sikeresen teljesítettem.

2007-ben elvégeztem Szentendrén az OKJ 5.4 harc-és gépjárműtechnikus képzést, ugyanakkor még ebben az évben sajnos egy váratlan porekorongsérv „boldog tulajdonosa” lettem... A műtét után sokáig küzdöttem a fizikai állapotom visszanyeréséért, rendkívül sok erőfeszítésembe került, hogy újra, ha nem is teljesen, de régi önmagam legyek. 2009-ig egy hosszú rehabilitáció következett; büszke vagyok rá, hogy 2010-re sikerült eljutnom oda, hogy újra 360 pontot értem el a fizikai felmérésen. Köszönöm mindazoknak, akik ebben a segítségemre voltak és támogattak. Jó visszagondolni arra, hogy egy nehéz időszakban nem feltétlenül megválni tőlem, hanem inkább megtartani akart engem a katonai szervezet! Civil cégeknél ez általában nem jellemző, ezért a mai napig hálás vagyok.

2008 és 2009 között OKJ-s végzettségemnek köszönhetően a támogatószázadnál az ellátó-szállító szakasznak lettem a szakaszaltisztje. Sok kihívással küzdöttem a beosztásomból fakadó feladatok teljesítése során, mivel a gépjárműtechnikai eszközparkunk már jócskán felnőtt korú volt.

2009-ben Sánta Gábor őrnagy úr (jelenleg ezredes, az MH 2. Különleges Rendeltetésű Dandár parancsnoka) javaslatára felkerültem a zászlóaljtörzs kiképzési részlegére, itt beosztott altisztként 2016-ig szolgáltam.

2010-ben újra alkalmas minősítést kaptam, és összekötőként szerepet vállaltam az MH KMC5-5 misszióban. Ez a részvétel két szempontból is fontos volt számomra, hiszen a gerincműtétem óta a missziós alkalmasság elérése volt az egyik kitűzött célom, valamint a misszióért járó anyagi juttatás sem volt elhanyagolható szempont. Ezt követően 2012-ben, 2014-ben, 2017-ben és 2020-ban MH KMK-missziókban, törzsbeosztásokban teljesítettem szolgálatot. Többször is költözött a kontingens művelti területen, ebből kettőben én is részt vettem. Az utolsó MH KMK-misszióm alatt volt szerencsém részt venni olyan jellegű feladatban is, amilyenről előtte csak álmodhattam, hogy valaha sikerül a valóságban is megtapasztalnom. Az alkalmazás több mint húsznapos időtartamából az első tizenegy napon harcárművezetőként támogathattam a csoport komoly szakértelmet igénylő és összetett munkáját. Köszönöm nekik, hogy akkor részese lehettem a történeteknek, hiszen nagy valószínűséggel számomra ez jelentette pályafutásom utolsó nagy dobását.

2015-öt írtunk, mikor a kezdődő migrációs válság miatt a déli határszakaszon szükségessé vált a katonai jelenlét megerősítése. Pályafutásom alatt ez volt a harmadik olyan határral kapcsolatosan elrendelt feladat, melynek végrehajtására magyar katonaként kivézenyelték.

2016–2018 között a 342. Különleges Művelti Osztag művelti részlegében dolgoztam beosztott zászlósként.

2018-tól megbízással láttam el az MH 2. KRDD 342. Különleges Művelti Osztag vezénylőzászlósi feladatait, mígnem 2020. augusztus 20-tól ténylegesen is kineveztek az osztag vezénylőzászlósi beosztásába. Még ugyanezen év szeptemberétől részt vettem az ÖVAT–8 tanfolyamon, melyet sikeresen teljesítettem, és amellett, hogy rengeteg tapasztalatot szereztem, olyan jóbarátokat, bajtársakat ismertem meg más helyőrségekből, akikkel azelőtt soha nem találkoztam, de azóta szinte napi szinten tartjuk a kapcsolatot, segítjük egymás munkáját.

„VÉGÜL ÍGY IS JÓ LETT”!

Amikor ez a cikk íródik, éppen az Iraki Kiképzésbiztosító Kontingens 14. váltásának vezénylőzászlósi beosztását látom el. Az elmúlt évtizedek alatt sokszor voltam távol a családomtól, azonban szerencsésnek mondhatom magam, mert a feleségem minden időszakban mellettem állt, támogatott. A külszolgálatok idején amellett, hogy stabil alapja volt a családnak, minden olyan feladatot egyedül látott el, amely egyébként kettőnkre hárult volna. Ezenfelül képes volt arra is, hogy amíg távol vagyok, ne terheljen olyan mindennapi itthoni történésekkel, amelyek elvonhatták volna a figyelmem a feladatomtól.

Ötvenéves koromra sikerült elérnem egy számomra elfogadható egzisztenciális szintet, amit magamnak és a feleségemnek, a családomnak, illetve a hivatásomnak köszönhetek. Fialaltisztként sokszor támadtak kétségeim saját magammal és a rendszerrel kapcsolatosan is, hogy vajon úgy fognak-e menni a dolgok, ahogyan elterveztem.

Be kell vallanom, 30 éves pályafutásom alatt nem nagyon láttam olyan embert, akinek mindig, minden úgy jött volna össze, ahogyan azt előzetesen szeretne volna. Ellenben találkoztam olyanokkal, akik ha valami nem úgy sikerült ahogy eltervezték, nem adták fel; ha kellett, változtattak, igazodtak a helyzethez, elváráshoz – persze nyilván szem előtt tartva a saját céljaikat, érdekeiket is –, és végül visszanezve elmondhatták, hogy „tulajdonképpen így is jól alakult a dolog”. Magam is mindig ezzel a szemlélettel tekintettem előre a jövőbe, és most is azt vallom, hogy „végül így is jó lett”!

Jelenlegi beosztásomban – amelybe jóformán csak most kezdtem bele – szeretnék még néhány szép évet eltölteni. Bízom benne, hogy meglesz hozzá a kellő egészség és erő, hogy tartalmas munkával teljen el a hátralévő szolgálati időm. Arra a kérdésre, hogy vajon mi lesz azután, csupán annyit tudok felelni: „azt csak az előjáró tudja...”. De én úgy gondolom, hogy az, hogy jelen pillanatban még nem tudom, mi lesz velem négy-öt év múlva, nem feltétlenül jelent rosszat. Bevallom, helyőrségváltást már nem szeretnék megélni, bízom benne, hogy lesznek más lehetőségek, ha esetleg megis felmerülne.

TÜRELEM, KITARTÁS ÉS RENGETEG MUNKA

Az altiszti katonai életpálya több tíz év is lehet, ehhez türelem, kitartás és rengeteg munka kell. Meglátásom szerint, aki nem a legkönnyebb és legkevesebb munká-

Az Iraki Kiképzésbiztosító Kontingens 14. váltásának vezénylőzászlósi beosztásában 2022-ben

val járó beosztást keresi, annak több lehetősége adódik, ha továbblépésre kényszerül.

Előjáróim az évek alatt több kitüntetéssel, dicsérrel is elismerték a munkámat. Emellett a missziók, gyakorlatok tapasztalatait, valamint a Magyar Honvédség által nyújtott karrier- és támogatási lehetőségeket kihasználni képes voltam mindig lépésről lépésre előrehaladni.

Ma már elmondhatom, hogy az eddig betöltött beosztásaimmal, a családi körülményeimmel elégedett vagyok, az egzisztenciám rendezett, a gyermekeim már majdnem felnőttek. A lányom egyetemre jár, a fiam pedig idén kezdi az NKE-t. Ha arra figyelsz, amid van, nem pedig arra, amid nincs, akkor elégedett leszel! Kell ennél több? 🇮🇵

Soltész János főtörzszászlós (1970–2022)

Katonatársunk, barátunk távozott tragikusan fiatalon, nem pótolható úrt hagyva maga után. János egyike volt a magyar vezénylőzászlósi rendszert megalapító altiszteknek. A szavak helyett a képeken keresztül szóljon a szív, s e képeken keresztül emlékezzünk eltávozott bajtársunkra!

Tisztelt Főtörzszászlós Úr, Kedves János, nyugodj békében!

„Az altisztek alkotják a szervezet gerincét...”

CATHERINE COTON BRIT DANDÁRTÁBORNOK GONDOLATAI KATONAI PÁLYÁJÁRÓL ÉS AZ ALTISZTI SZOLGÁLATRÓL

Dr. Murinkó Attila ezredes

Fotó: Catherine Coton dandártábornok fényképgyűjteménye

A közelmúltban hosszas előkészítő levelezést követően volt szerencsém videóbeszélgetést folytatni Catherine Coton brit dandártábornokkal, aki a High Wycombe-i Légierő Parancsnokságon települt légierő haderőnem főnökét képviseli Londonban a védelmi minisztériumban. A tábornok asszonynak mint a légierő törzse személyi állománya vezetőjének több szakterület tartozik a felelősségi körébe, így a stratégiai kérdések, a nemzetközi kapcsolattartás, a légierő hadtörténelme, a védelmi tanulmányok, a légvédelem és a légi közlekedés. A nyilvánvalóan nagy szolgálati leterheltsége ellenére a tábornok asszony készséggel nyilatkozott a Honvéd Altiszti Folyóirat számára. A találkozó az olasz vezérkar állományában szolgáló angol cseretisztt, Sarah Scarratt alezredes közvetítésével jött létre, amiért ezúton is köszönetet mondok neki.

Coton dandártábornok asszony egykoron a légierő személyügyi adminisztrációs területén dolgozott. Öt évet szánt arra, hogy a haderőn belül érvényesüljön és e pályán megmértesse magát. A megmérettetés ugyancsak sok időt vett igénybe, lévén hogy a szolgálati ideje a folyamatos hosszabbítások után immár meghaladja a 30 évet. Mint elmondta, szolgálati elfoglaltságai jelentősen leterhelik, de alkalmanként azért igyekszik időt szakítani kedvenc

hobbijaira, a síelésre, a természetjárásra, a vitorlázásra és a lovaglásra.

Amikor a szolgálati feladatairól kérdeztem, elsőként a Csapásmérő Parancsnokságon betöltött menedzsmenttervezéssel, médiával és kommunikációval kapcsolatos beosztását említette. (A 2007-es átalakításig ez a katonai vezetési szervezet irányította a brit haderő vadász és bombázó légi járműveinek döntő többségét.) Fialat tisztként,

A brit légierő egyik rendezvénye

Egységben az erő: brit altiszt hűséges társával

A légierő főnökének ajándékát Mathison törzsszászlós adta át a veterán pilótának

Felkészülés bevetésre

a beosztás jellegéből eredően sok időt töltött szolgálati úton. Afrikai feladata során, kiskötelékének élén, gyakorta kellett a helyi sajátosságokhoz igazodnia. Így, amikor nőként nem fogadták el tárgyalópartnernek, akkor a talpraesett beosztott altisztjei közül „nevezte ki” az éppen aktuális főnököt, hiszen tudjuk jól, hogy az önértetet megelőzi a feladat végrehajtásának szándéka. A feladatot pedig mindig eredményesen végrehajtották, és a tényleges szolgálati kapcsolat nem sérült. 2003 januárjában az elsők között települt Katarba, az Irakba tervezett Telic művelet alapjainak lerakásához. Az amerikai és az ausztrál kollégákkal való közös nemzetközi szolgálat emléke ma is erősen él benne. A hadművelet neve, a Telic egyébként a görög telos (τέλος) szóból ered, jelentése céltudatos, határozott akció. Az amerikai haderő által ugyanott vezetett hadművelet Iraki szabadság néven vált ismertté. Részük-ről számítógépet használnak a nemzetközi hadműveletek megnevezésének generálására, hogy ne hordozzanak nyíltan politikai konnotációt. Érdekességként jegyezte meg, hogy a művelet első időszakában ez a görög név kevésbé volt ismert, és a karácsony időszakában a katonák egymást ugratva értelmelték. Így a kezdőbetűkből kihozták, hogy a TELIC jelentése: *Tell Everyone Leave Is Cancelled* (magyarul: Mondd el mindenkinek, hogy a szabi törölve. Egy kis csavarással, hogy a mi nyelvünkön is legyen betű szerinti rövidítés, talán így szólna magyarul: *Tudasd Egyesével, a Lógás Ismét Cenzúrázott.*)

Az évek során a beosztásban előrébb haladva a magasabb rendfokozatok is elértek. A parancsnoki posztok mellett a személyügyi terület, az állománnyal való törődés, a katonákról történő gondoskodás, a jövő tervezése terén is kibontakoztathatta tehetségét. Szerencsésnek tartja magát, amiért a légierő állományának toborzásával, a hivatásos és tartalékos katonák ügyeivel is foglalkozhatott szolgálata során. Tábornoki kinevezését 2017-ben kapta. Büszkeséggel tölti el, hogy ő az első nő, aki vezetőként, stratégiai szinten foglalkozhatott a légierőnél humán erőforrás-tervezéssel. A tábornok asszony intenzív hivatali elfoglaltsága mellett számos területen vállalt vezetői, védnöki szerepet. Ezek közül igen büszke a légierő állományában szolgált nyugállományú katonanőket összefogó társaságnál végzett munkájára.

Coton dandártábornok hangsúlyozta, hogy a múlttal történő találkozás, az arra való méltó emlékezés, illetve a veteránokról való gondoskodás fontos és kiemelten kezelt a brit haderőben. Erre konkrét példaként említette meg a Királyi Légierő kapcsolatát egy második világháborús pilótával. Eric Robinson 1941-ben csatlakozott a légierőhöz. Egy menekítő műveletben Izlandon tanúsított kiemelkedő szolgálataért az 1917. június 4-én V. György király által alapított Brit Birodalom Rendje (Order of the British Empire) lovagrendjében részesült. Az elismerés rövidített megnevezését (OBE) a kitüntetett személyek nevük (rendfokozatuk) után írhatják. A hős 100. születésnapján a Királyi Légierő altisztjei is felköszöntötték Robinson alezredest (lásd a középső képen).

A légierő főnöke és a teljes személyi állomány ajándékát Mathison törzsszászlós adta át az ünnepeltnek.

A tábornok asszony elmondta: az altisztekkel való kapcsolata mindig kiemelt volt számára, akár kisközösségben való szolgálatról, akár több ezer fő feletti, egység szintű beosztású parancsnoki posztról volt szó. Arra a kérdésemre, hogyan alakult az altisztek helye és szerepe az elmúlt évtizedek során, azt válaszolta: a helyőrségek altiszti karának feladata, rendeltetése és a konkrét katonai szervezet működéséhez fűződő kapcsolata alapjában nem változott az évek, évtizedek során, ugyanúgy ők alkotják a szervezet gerincét. Mindazonáltal, véleménye szerint napjainkban két olyan sajátosságot figyelhetünk meg, ami nem volt jellemző például ötven évvel ezelőtt. Először is jelentősen megváltozott a technika, a technológia, a feladatok végrehajtásának modern elemekkel való támogatása. A légierő altiszti karának tagjai napjainkban sokkal jobban függenek a technika vívmányaitól, ezáltal felkészültségük, képzettségük is a kornak megfelelő követelményeknek kell, hogy megfeleljen. Másodsorban, a brit haderőben az utóbbi években lényegesen nagyobb arányban szolgálnak katonanők, mint pár évtizeddel ezelőtt.

A tágabb történelmi időszakot nézve azt lehet mondani, hogy az altiszti feladatkör alakulása a brit haderőben a kezdetek óta folyamatosan adaptálódott az adott történelmi helyzethez, elvárásokhoz. Valójában új dimenziók jelentek meg, míg az altisztek kulturális és társadalmi hátterének különbözősége sajátos válaszokat eredményez. Eltérő módon viszonyulnak egyes elképzelésekhez, és másként reagálnak a különböző felmerülő helyzetekben. Természetesen a 21. század elején, szembesülve megannyi eddig ismeretlen kihívással, sajátosan jellemezhető az altiszti kar, azon belül a vezénylőzászlósi (rangidős vezető altiszti) feladatkör. Jóllehet bizonyos mértékben az alapok, az értékek képviselője azonos, a haderőnemen belül különböző sajátosságok, eltérések figyelhetők meg. Így például lényeges különbség a környezeti determináltság: más a szerepe a hadihajókon szolgáló altisztnak és más a légvédelmi altisztnak. Azonban a feladat végrehajtásának eredményességére való törekvés minden haderőnemben ugyanazt az elhivatottságot követeli meg.

Az altiszteknek egy katonai szervezet tagjaként kiemelt szerepe van a társadalmi kapcsolatokban, például azokon a rendezvényeken, amelyekben a katonaság jelen van a helyi lakosság körében. Ezekre az alkalmakra nemzeti ünnepeken, megemlékezéseken, illetve különböző történelmi ceremóniákon kerül sor. A lakosság és a katonaság kapcsolata igen erős kell, hogy legyen; a brit társadalomban kölcsönös együttműködés, egymás elfogadása és támogatása jellemzi ezt a viszonyt.

A beszélgetés következő részében tájékoztattam a tábornok asszonyt a Honvéd Altiszti Folyóirat történelmi múltjáról és az újraindítását követő időszakról. Érdeklődtem a brit haderő saját kiadványairól, különösképpen azokról, amelyeket elsődlegesen az altisztek számára készítenek. A tömör válasz valójában nem lepett meg: a brit haderő-

Catherine Coton dandártábornok készséggel nyilatkozott magazinunknak

ben nincs kimondottan az altisztek számára kiadott újság – jóllehet a tábornok asszony egy pillanatig elgondolkodott azon, hogy indokolt lenne-e. A brit hadseregben nyomtatott és elektronikus kiadványok adnak tájékoztatást a személyi állomány érdeklődésének megfelelően. Például, maradványként a tábornok asszony haderőneménél, az Air Force News gyakorlatilag a teljes személyi állománynak szól, és a napi aktualitásokat közli. Az Air Power Views már inkább a légierő szakmai témái közül oszt meg ismereteket, akár nagyobb terjedelemben is. A korábban átadott Honvéd Altiszti Folyóirat példányait áttekintve – jóllehet azok magyar nyelven íródtak – a dandártábornok asszony így fogalmazott: „A kiadvány sokszínű, széles körben jelenít meg témákat, kiemelten a modern hadviselést. A jelen kérdései mellett azonban jelen van a múltba való visszatekintés, valamint a jövőre vonatkozó prognózis felvázolása is. A katonai tárgyú cikkek mellett olvashatunk a családról és a magánéletéről altisztek és polgári szerzők tollából.”

A beszélgetés vége felé arra kértem beszélgetőpartneremet, hogy mintegy összegzőként fogalmazza meg a Honvéd Altiszti Folyóirat olvasóinak szánt üzenetét. „A NATO tagjaként mindannyiunk számára fontos a csapatszempontban való gondolkodás, hazai és nemzetközi téren. Együtt vagyunk erősek. Ebben az összefogásban az altiszteknek hatalmas feladatuk van, feljűk jelentős elvárás irányul. Tevékenységük, eredményességük egyben a siker kulcsa” – mondotta zárógondolatként Catherine Coton dandártábornok.

*

Tisztelt Tábornok Asszony! Olvasóink nevében köszönöm a tartalmas beszélgetést és a nekünk szánt gondolatokat. Biztos vagyok benne, hogy az elmondottak továbbgondolkodásra indítanak bennünket és építően hatnak további szolgálatellátásunkra. Bízom benne, hogy elfoglaltságai mellett, alkalmanként lesz lehetősége időt szakítani kedvelt szabadidős hobbijai közül a síelésre, a természetjárásra, a vitorlázásra, illetve a lovaglásra. 🇬🇧

EfPO

Bornemisza Géza törzsászlós
Fotó: Kelemen Ilona

Őszintén megvallva, mi katonák imádjuk használni a rövidítéseket, megkönnyítik (és számtalanszor megnehezítik) a mindennapi munkánkat. Az EfPO egy újabb rövidítés a sok közül, azonban ezt érdemes megjegyezni. Munkám során rengeteg katonával találkozom, és amikor az angolnyelv-tudásra terelődik a szó, szinte kivétel nélkül mindig az a vége, hogy a kolléga rendelkezik valamilyen szintű nyelvvizsgával, de az angolja már berozs-dásodott egy kicsit, nincs idő és lehetőség gyakorolni. Jelentem, van elérhető lehetőség. A következő pár sorban az English for Peace Operations intenzív angol nyelvi képzést, azaz az EfPO-t kívánom bemutatni.

ANGOL NYELVI KÉPZÉSEK AZ MH BÉKÉTÁMOGATÓ KIKÉPZŐ KÖZPONTBAN

A központ megalapításakor a számos fő feladat egyikeként a nyelvi képzések szervezését és levezetését határozták meg. Mindig az adott kor igényeihez igazodva, hagyományos tantermi (kontakt), illetve kevert (kontakt és online) képzési rendszerű, intenzív vagy szinten tartó tanfolyamok, felkészítések találhatóak a képzési palettán. A kezdeti években „klasszikus” nyelvvizsgára felkészítő, regionális nyelvtanfolyamok zajlottak a központban, majd a későbbiekben – a missziós felkészítések tapasztalatainak feldolgozása során – megjelent az igény a szinten tartó nyelvi képzésekre iránt. A szinten tartás a meglévő tudásra alapoz, elengedhetetlen, hogy egy olyan csoportot alakítsunk ki, ahol hasonló a jelentkezők tudásszintje, tehát nagy hangsúlyt kell fektetni a kiválasztásra.

Az MH BTKK Kiképzés Ellenőrzési Részlegén három nyelvtanár teljesít szolgálatot, összesen több mint 80 év angol nyelv- és szaknyelvtanítási, valamint szakfordítási területen szerzett tapasztalattal. A részleg felelős többek

között a békeművelési bemeneti követelmények angol nyelvi részének felméréseért, ők állították össze és tartják naprakészen az elméleti teszt törzsanyagát, amelyet utána az ILIAS-rendszer által generált tesztfelületen töltenek ki a katonák. Ezután már csak egy szakmai beszélgetés van hátra. A teszt és a beszélgetés eredménye egy szám 1 és 100 között, ami alapján az illető tudása besorolhatóvá válik egy A1 minimum szint és C2 mesterfok szint között mozgó skálán. A szinten tartó nyelvi képzéseken a homogén csoport kiválasztásához is ezt a módszert alkalmazzák.

NA DE AKKOR VÉGRE TÉRJÜNK RÁ AZ EFPO-RA

A képzés célja, hogy a Magyar Honvédség aktív és tartalékos katonái, valamint honvédelmi alkalmazottai részére – békeművelési témakörökön keresztül – lehetőséget biztosítson angol nyelvű kommunikációs készségek gyakorlására. A központ nyelvtanári csapata olyan tematikát állított össze, amelynek középpontjában a békeművelési főbb területeit érintő szakszókincs elsajátítása és a hall-

gatók nyelvhasználati magabiztosságának növelése áll. A képzés során mélyülnek a békeműveleti ismeretek is, ám a felkészítés elsősorban nyelvi és nem katonai célú. A tematika vizsgálja – többek között – a nemzetközi szervezetek működését, foglalkozik a civilek védelmével, és áttekinti a békeműveletek részét képező katonai feladatokat is. A tanfolyam végén a hallgatók olyan kimeneti vizsgán vesznek részt, amely a megelőző hetek során feldolgozott nyelvi anyag elsajátításának ellenőrzésére fókuszál.

A hallgatók értékesnek és hasznosnak tartják a képzést. A szaknyelv tanítása rendszerint nagyobb motivációt generál, mint általánosságban a nyelv. A szakmai tudás már rendelkezésre áll fejben, így a megszerzett angol nyelvi tudásanyag azonnal hasznosíthatóvá válik. A tapasztalatok azt mutatják, hogy lenne igény a folytatásra a kurzus elvégzése után, egy bizonyos idő elteltével. Számos esetben a hallgatók visszajelzése az, hogy legyen hosszabb a tanfolyam a jelenlegi három hétnél. Ez viszont nem igazán valósítható meg, mert az alakulatok így is csak nehezen oldják meg a katonáik távollétét, hosszabb időre pedig a leterheltség miatt nem lennének hajlandók elengedni őket, mint ahogy azt korábban más típusú nyelvképzéseknél már tapasztaltuk. A tanfolyam elvégzése igen hasznos lehet külszolgálati feladatok, illetve nemzetközi békeműveleti feladatokkal összefüggő tanfolyamok – Nemzetközi katonai megfigyelő tanfolyam, Békeműveleti együttműködési tanfolyam – megkezdése előtt.

NÉHÁNY GONDOLAT A KATONÁK NYELVI FELKÉSZÜLTSGÉRŐL

Elmondható, hogy a nyelvtudás elsősorban az egyéni motivációjától függ. Kevés kollégánk találkozik az angol nyelvvel nap mint nap a munkavégzése során; sok beosztás ellátásához csak bizonyos nyelvi készségek szükségesek, például az olvasás és írás, és így a beszéd és a hallás utáni értés háttérbe szorul. A nyelvismeret erősen generációfüggő. A fiatalok rendszerint jobban beszélnek az idősebb munkatársaiknál. Katonáink félnek a nyelvhasználatól, különösen az úgynevezett „nyelvtani hibáktól”. Az intenzív tanfolyamokkal az a baj, hogy elvégzik azokat, levizsgáznak és aztán nagy általánosságban elfelejtik a megszerzett tudást, mert nem használják.

A nyelvizsgapótlék egy életre szól, függetlenül attól, hogy mikor vizsgázott az illető, egyfajta „szavatossági idő”

bevezetése, a nyelvvizsga megújítása nagyban növelné a motivációt a nyelvtudás karbantartására. A tapasztalatok azt mutatják, hogy a munkaidőbe nem igazán illeszthető be a nyelvtanulás, még ott sem, ahol rendelkezésre áll nyelvtanári állomány.

*„A nyelvtan egy protokoll,
mely összeköti a fület, a szájat és az elmét.”
Steven Pinker*

ÚTRAVALÓ A KÖZPONT NYELVTANÁRAITÓL

„Tanulni, tanulni, tanulni!” Tudomásul kell venni, hogy a nyelvtanulás hosszan tartó, időigényes és fáradtságos folyamat, bármit mondanak is az internetes hirdetések. Rengeteg online erőforrás áll rendelkezésre, de a kontakttanítás és a nyelvtanári útmutatás nem helyettesíthető, nem pótolható. Elsősorban a produktív készségek fejlesztésére kellene koncentrálni, mivel a sorozatok angol nyelven történő nézésétől és a videójátékoktól senki nem fog jobban beszélni.

A nyelvtudás mindig is kényes téma volt és ma is az a honvédségben, ezért nélkülözhetetlen, hogy beszéljünk róla. Nem az egyéni született képesség. Tanulni kell. Van, aki vért izzadva halad, és van, aki a kisujjából simán kirázza. Megállapítható, hogy egyéni motiváció nélkül nem megy, ki kell lépni a komfortzónánkból, keresni kell a lehetőségeket. Lehetnek ezek például angol nyelvű jelentések vagy szakmai szövegek olvasása, esetleg kótetlen beszélgetések külföldi katonákkal. A 2023-as kiképzési évben az MH BTKK 4-5 tanfolyamot tervez, melyeket az intranet-portálon pályázatként írnak ki. Mindenki, aki rendelkezik hozzáféréssel a portálhoz, körlevél formájában értesítést kap a képzésről. Aki részletesebben érdeklődik a központ által szervezett tanfolyamok iránt, az alábbi linken elérheti az MH BTKK kiképzési kalendáriumát: <https://pstc.honvedseg.hu/kikepzesi-kalendarium-letoltese/>

Végezetül a világ egyik első szinkrontolmácsának, Lomb Katónak a gondolataival zárom soraimat: „Az ismétlés olyan nélkülözhetetlen eleme a nyelvtanulásnak, mint a forgácsolókés az esztergapadnak, vagy az üzemanyag a belső égésű motornak.”

Ezek a mai fiatalok...

*Cervai János főörzsászólós (egy Z és egy Alfa édesapja)
Fotó: HM Zrínyi NKft., Pixabay*

Ma, amikor teljesen elfogadottá váltak az Y és Z, sőt már az Alfa generációk sajátosságai, és számtalan fórumon lehetőségünk is van meghallgatni, hogy mennyire fontos figyelembe venni a generációs különbségeket, talán fölöslegesnek tűnhet minden újabb megírt sor ebben a témában. De ha görcső alá helyezük a katonai vezetői szokásainkat, attitűdünket, illetve az oktatási, kiképzési módszereinket, be kell látnunk: bár tudjuk(?), hogy az Y és különösen a Z generáció a miénktől eltérő szokásokkal és nézőponttal rendelkezik, még mindig azt hisszük, ők fognak igazodni a mi világlépünkhöz. Rossz hírem van, nem fognak!

FONTOS A GENERÁCIÓS SAJÁTÓSÁGOK ISMERETE

Rajparancsnokként, szakasztisztaként, rangidős altisztként, egyszóval vezetőként sokszor tapasztaljuk, hogy a számunkra egyértelmű feladatok, a szerintünk elfogadható körülmények, a honvédséget jellemző általános szokások a fiatalabb katonák számára kevesebbet, mást vagy egyáltalán semmit nem jelentenek. Sokszor azt sem értjük, ők miért nem értik, ami számunkra annyira kézenfekvő. Aztán amikor már-már lemondanánk róluk, egy kiképzési foglalkozáson vagy gyakorlaton ugyanezek a katonák olyan praktikus javaslattal, esetleg olyan tárgyilagos kérdéssel állnak elő, hogy nem győzzük csapkodni a homlokunkat a „Hogy ez miért nem nekem jutott eszembe?” érzés miatt. Gyakorló szülőként sem lehetünk biztonságban, mert ugyanez a praktikus gondolkodás, ami egyáltalán nem a hagyományok, szokások tiszteletén alapul, otthon is szembejön velünk saját gyermekünk által. „Hol rontottam el?” – teszi fel magának a kérdést szülő és vezető egyaránt, pedig nem rontottunk el semmit, csak figyelmen kívül hagytunk egy fontos tény: a világ

megváltozott, átalakult oly módon, ahogy soha azelőtt.

A mai kor fiataljai már olyan világba születnek, és olyan világban nőnek fel, aminek a megértése csak számukra világos. Nekünk nincs más választásunk, meg kell tanulnunk alkalmazkodni hozzájuk. Igen! Nekünk, hozzájuk. Ha szeretnénk, hogy a legfiatalabb generáció ne csak kipróbálás szintjén találja érdekesnek a katonaságot, hanem több évre, akár évtizedre is köztünk tartozzon, akkor bizony egy-két dolgon változtatnunk kell.

Ahhoz, hogy megértsük, miért fontos a változás, meg kell értenünk a generációs sajátosságokat is. Először is fontos a generáció mint fogalom tisztázása. A generáció egy azonos életfolyam formális kerete, az idő egyidejű átélésének élményformája. A jelen élménye két fő pilléren, a felidézett múlton és az elképzelt jövőn alapul.

A generációs elméletek korcsoportok alapján osztják fel az embereket. Az így létrehozott csoportok a generációk. Az adott nemzedékhez tartozó személyek más szociális, technológiai, politikai és kulturális közegben nevelkedtek, amely befolyásolja általános viselkedésüket és képességeiket, lehetőségeiket. Míg az 1900-as évek elején a Föld teljes lakosságát tekintve az átlagos várható

élettartam 31 év volt, ma ugyanez a szám már 72. Hihetetlen változás alig több mint száz év alatt. És talán még hihetetlenebb, de a kutatások azt mutatják, hogy azok, akik megélhetik a 150.(!) születésnapjukat, már közöttünk élnek! De ne szaladjunk ennyire előre...

A GENERÁCIÓK FELOSZTÁSA

Általánosságban az alábbi generációs csoportokra osztjuk a velünk élő embereket:

Veterán generáció	1945 előtt született emberek
Baby boomer generáció	1946–1964 között születettek
X generáció	1965–1979 között születettek
Y generáció	1980–1994 között születettek
Z generáció	1995–2009 között születettek
Alfa generáció	2010 után születettek

Az évszámokban különböző szakértők és kutatások eltérhetnek egymástól, de hozzávetőlegesen a fenti időintervallumok a legelterjedtebbek a generációs határvonalak szintjén.

Miben is térnek el egymástól ezek a generációk? Az alábbi táblázat az adott témákról kialakított generációs nézetek alapján igyekszik bemutatni a nemzedékek közötti különbségeket. (Az „1990” a rendszerváltásról és az azt követő évekről kialakult véleményt tükrözi.)

Szinte először a történelemben a Z az a generáció, amely rendelkezik olyan tudással és tapasztalattal, ami a korábbi generációk számára nem volt, vagy még most sem általános. Gondoljunk bele, hogy az 1995 után született emberek

már az internet, a mobiltelefon a közösségi média világában nőttek fel. A Z és Alfa generáció számára minden „kütyü” és applikáció használata olyan, mint nekünk volt anno a televízió vagy a rádió bekapcsolása. Igaz, nekünk csak két tévécsatorna megfejtése volt a kihívás... Hétfőnként (vagyis a műsorszünet napján) sokáig még az sem. A Z generáció, ha szembetalálkozik egy problémával, legalább három applikációt ismer, ami segíthet a probléma megoldásában. A Z generáció sajátossága, hogy rengeteg lehetőségük van. Ha tanulni akarnak, tanulnak, ha dolgozni akarnak, elmennek dolgozni, de még külföldet is megjárhatják, ha épp olyan kedvük van. Ugyancsak kivételes az, ahogy a Z generáció hatással van a korábbi korosztályokra. Egyszerű példaként elég csak az emoji ikonok elterjedését megemlíteni. A gyerekesnek tűnő ikonok használata előbb csak az Y és Z generáció körében volt elterjedt. Ma viszont a legtermészetesebb módon használják az idősebbek is a különböző szimbólumokat. (Ilyen például a 😊 jel.) Néhány egyéb adat arra, hogy az általunk befolyásolni akart Z generáció mennyivel hatékonyabban teszi ezt éppen velünk:

- jelenleg a legtöbb szelfit készítő és megosztó emberek a 40–45 év közötti nők;
- az Instagramon a legerősebben növekedő felhasználói kör a 40–60 évesek közül kerül ki,
- a Facebookon a legtöbbet csevegők leginkább a 46–63 évesek. (Csak apró megjegyzés: a Z és Alfa generáció szerint a Facebook egyébként is a szülők, nagyszülők közösségi fóruma, szóval csak az ő véleményüket támasztja alá az előbbi adat.)

A technológiai fejlődés és az internet kétségtelenül a legnagyobb változásokat okozták az emberiség törté-

	Veteránok	Baby boomer	X generáció	Y generáció	Z generáció
Született	-1945	1946–64	1965–79	1980–94	1995–2009
Attitűdök	Rendes embernek egy munkahelye van	Kitágul a világ, létrejön a liberalizmus fogalma	Jó-e a liberalizmus, miközben elveszett a biztonság?	Csak a pénz és a siker visz előre a fogyasztói társadalomban	Az élet rólam szól, és ezt én irányítom (stressz-faktor!)
Mottó	„A világ csupa bizonytalanság”	„Kitörni a társadalmi keretektől”	„Csak magamra számíthatok”	„Előre a fogyasztói társadalomban”	„Jogom van azt tenni, ami boldoggá tesz”
Munkahely	Nyugdíjas állás	Munkahely tisztelete, poroszos tekintélyelv, merev hierarchia	Nincs odaragasztva a székhez	Nem engedelmes munkaerők, a munkahely egy a sok közül	Az önmegvalósítást keresik (akár több helyen is), ha ezt nem találják, továbbállnak.
1990	Nem érti, nehezen követi	Sokat veszített: biztonság és nyugalom	Konzervatív részese az információs technológiáknak	A számítógépes világ, az internet olyan természetes, mint a levegővétel	Csak történelem, mint 1848 vagy 1956
Közösség	A család áll a központban	A család mellett megjelennek a tágabb közösségi formák	A régi közösségi formák letűnően vannak, de fontosak a barátok	Illúzió megteremtése: csoporthoz tartozás, közösség	Virtuális közösségek tagjai: egyszerre többnek is igény szerint

Forrás: http://www.azenkonyvtaram.hu/documents/11543/38213/Steigervald_Kriszti%C3%A1n_K%C3%B6nyvt%C3%A1r.pdf/b83e8307-9c6c-4176-a2d5-8475d5237b0f

netében. Mindenkire és minden szervezetre, vállalatra hatással vannak. A Z generáció esetében ez a fejlődés egybeesett a fiatal éveikkel, amikor a legbefolyásosabb volt a személyiségük. Szinte tényként megjósolható, hogy a jövőben a technológia még a jelenleginél is gyorsabb ütemben fog fejlődni, aminek a hatására az eddigi kb. 20 évente létrejövő új generációk rendszerét sokkal gyorsabban kialakuló újabb és újabb generációk megjelenése fogja felváltani. Ez hatalmas kihívás lesz az oktatási intézmények és a munkáltatók számára is. Napjainkban 4 generáció adja a munkavállalók körét, a jövőben elképzelhető, hogy egyszerre 6-8 generáció is jelen lesz, növelve a generációs különbségek okozta problémákat.

A generációs korhatárokból következik, hogy hamarosan a baby boomer generáció kiválik az aktív munkavállalók köréből. Az általuk betöltött vezetői pozíciókat az X és kisebb számban az Y generáció fogja átvenni. De alacsonyabb szinten, a honvédség esetében például raj- és szakzparancsnokként megjelennek a Z generáció tagjai is.

CÉL A HATÉKONY CSAPATMUNKA

A Magyar Honvédség személyi állományának generációs összetétele a baby boomertől a Z generációig terjed. Így a „több nézőpont, több megközelítés” egy adott probléma vagy feladat megoldása terén hatékonyabbá teheti a csapatmunkát. Nem elkalandozva a témától, de itt fontosnak tartom kiemelni az Altiszi Támogató Csatorna (ATCS) nyújtotta lehetőséget. Az ATCS az a vezetési elem, ami az altiszi és a legénységi állomány számára lehetővé teszi, hogy valamennyi, különösen a Z generáció véleménye, észrevétele is eljusson, eljuthasson a döntéshozatali szintre.

A megnövekedett információs lehetőségek hatására a Z generáció szokásai is jelentősen megváltoztak. Támogatásukban, beilleszkedésük elősegítésében, elfogadottságuk, megértésük megkönnyítése érdekében fontos, hogy megismerjük a motivációikat, vágyaikat és terveiket, munkához való hozzáállásukat, mert merőben eltérő értékekkel és fontossági sorrenddel fogunk találkozni velük kapcsolatban.

- A legnagyobb befolyással bíró platform számukra, ha egy munkahelyről szeretnének többet megtudni, a YouTube;
- Előbb választanak lakóhelyet, mint munkahelyet;
- A Z generáció tagjai közül csupán 16 százalék tudja elképzelni, hogy aktuális munkahelyén 10 évig vagy

ennél tovább maradjon, viszont csaknem kétszer ennyien gondolják úgy, hogy erre nagyon kicsi az esély;

- Majdnem 50 százalékuk szerint az álláskeresés egy folyamatos tevékenység, és minden új lehetőségre nyitottak, ha az kecsgeztetőbb lehetőséget biztosít számukra (gondoljunk bele, ehhez képest mennyire elutasítóan viszonyulunk akár egy áthelyezési kérelemhez is!);

- Ha választaniuk kellene az internet és a tanulás között, akkor kb. 60 százalékban inkább választanák a korlátlan internet-hozzáférést, mint a főiskolai diploma megszerzésének lehetőségét;

- A főiskolai, egyetemi diploma nem jelenti a „Zé” számára a feltétlenül áhított munkakör elérését. Ha olyan területen találja meg az őt érdeklő kihívásokat, ahol diploma nélkül is érvényesülhet, akkor megelégszik a munkahelyi képzésekkel. Azokhoz viszont minden esetben ragaszkodik! Tehát nem arról van szó, hogy tanulni nem akarnak, hanem a céljaik érdekében az azok eléréséhez szükséges mértékben hajlandók időt szánni a tanulásra.

- 70 százalékos többségben hiszik, hogy rövidesen mindenkinek lesz online személyi asszisztense, mint a Siri, Alexa, Bixby, DataBot stb., ami majd mindenben segíteni fog nekik, amit az online térben kell megtenniük.

Ha választaniuk kellene a korlátlan wifi és egy jól felszerelt fürdőszoba között, akkor 40 százalékuk (nyilván a fiúk) nem szándékozik jelentősebb vízfogyasztást produkálni.

- 71 százalékuk hiszi, „ha azt akarod, hogy jól menjenek a dolgok, akkor csak magadban bízz!”;

- A fentebb említett digitális orientáció ellenére, 74 százalékuk jobban szeret személyesen tárgyalni a kollégákkal a munkahelyen;

- A Z álláskereső számára kiemelt szempont, hogy a munkahelye egy modern, folyamatosan fejlődő, stabil hátterű vállalat legyen;

- A munkahely kiválasztása során azonos anyagi lehetőségeket nyújtó cégek közül az élvez előnyt:

1. amelyik a legrövidebb munkába járási időt igényli;
2. amelyik a legtöbb belső képzési lehetőséget biztosítja;
3. ahol lehetőség van online, otthoni munkavégzésre.

- Ugyancsak fontos számukra a munka és a magánélet aránya, egyensúlya.

Egy 11 országban lefolytatott felmérés alapján megdöbbentő eredmény született arról, hogy a Z generáció mire éri magát alkalmasnak és mire nem a munkahelyén.

Amire felkészültek és képesek: időben megjelenni a munkahelyen; csapatban dolgozni; elérni a kitűzött célokat.

Amire nincsenek felkészülve, és nem érzik képesnek magukat: hivatalos tárgyalásokra; magabiztosan beszélni nyilvánosság előtt; hosszú ideig dolgozni, rendszeresen túlórázni; munkahelyi konfliktusokat megoldani; elfogadni más irányítását.

Ha szeretnénk, hogy a Z generáció minél nagyobb számban fedezzen fel minket és hosszabb időre is bajtársunk legyen, akkor az alábbiakra érdemes nagyobb hangsúlyt fektetni.

A Z generáció tagjai leginkább emberközpontú, igazságos, jó kommunikációs képességekkel rendelkező és karizmatikus vezetőre vágnak. Fontos számukra, hogy a főnök ne figyelje minden lépésüket, inkább amolyan személyi edzőként, tanácsadóként támogassa, mentorálja őket. A Magyar Honvédségen belül a korábbi évtizedekben számos törekvés volt a folyamatos értékelések meghonosítására, több-kevesebb sikerrel. Az éves teljesítményértékelések a Zék számára nem jelentenek valós visszacsatolást a munkájukról! Esetükben akár hetente is időt kell szánni az értékelésre, a coachingra.

LEGYEN KÉPZÉSI ÉS KARRIERTERVÜNK!

Már a toborzás során beszéljük meg az új jelentkezővel, milyen munka- és képzési, oktatási lehetőségeket nyújt számára a Magyar Honvédség. Az általános tájékoztatással esetükben nem sokra megyünk! A személyes érdeklődésük és kompetenciájuk alapján kell egy felépített személyes karriertervet bemutatni számukra. A folyamatos képzési formák – és nem csak a katonai területen – kielégíthetik a Z generáció tanulási szükségleteit. A rendszeres „coaching” elengedhetetlen, ha a Z generációval van dolgunk. Tudnia kell, hogy hol áll a fejlődésben, milyen képzésre és előmenetelre számíthat rövid és hosszú távon! Esetükben jelentős sikereket érhetünk el a megtartás terén olyan online fórum létrehozásával, ahol bárhol és bármikor megfogalmazhatják a kéréseiket, illetve az őket foglalkoztató problémákat. Készüljünk föl az új katona érkezésére!

Legyen előkészítve a körletben neki szánt szekrény, ágy, az irodában az asztal. Nem baj, ha tudja, az első napon várni fogják a kapunál, ha szükséges, akár a pályaudvaron is. Ha az alapképzés alatt felvesszük vele a kapcsolatot, akkor

érezni fogja, hogy fontos számunkra. Ha ekkor az alakulat logójával ellátott pólót vagy csak egy karjelzést is átadunk neki, az erősíteni fogja benne a csapathoz való tartozást.

ALAPOSAN FELÉPÍTETT BEILLESZKEDÉSI TERVRE VAN SZÜKSÉG

Legyen előre megtervezve, hogy mikor, milyen feladatokba tudjuk bevinni a frissen esküt tett, avatott katonát. Nem biztos, hogy a szervezethez való kötődést segíti, ha a megérkezését követő időszakban olyan feladatra vezényeljük a Z katonát, ami nem kapcsolódik szorosan a szakterületéhez, vagy ahol hetekre távol van az alakulatától.

A Z generációnak az idősebbekhez képest eltérő kapcsolata, viszonya a munkahelyével a kiképzés, oktatás terén is megmutatkozik. Erős a kötődésük az online platformokhoz. A telekommunikációs eszközök használata szinte létszükséglet számukra. A hagyományos „ülj és figyelj!” oktatás a Zék szemében unalmas, haszontalan időpocsékolás. A kiképzés színvonalának emelése tehát még soha nem volt olyan fontos, mint jelenleg. A rég bebetonozódott kiképzési, oktatási szokások hatalmas károkat tudnak okozni a Z generáció toborzásában és megtartásában.

A képzés színvonala, annak elérhetősége, rendszeressége az egyik legfontosabb tényező egy Z számára, amikor munkahelyet választ. Éppen ezért azok a munkahelyek, ahol már most jelentősen fejlesztették a képzési rendszereiket, sokkal jobb eredményeket érnek el a munkaerőpiaci toborzás és a későbbi megtartás területén.

MIT TEHETÜNK AZ EREDMÉNYESSÉG ÉRDEKÉBEN?

A kiképzés, oktatás hatékonyságának, eredményességének érdekében az alábbi szempontokat kell figyelembe vennünk.

– A kiképzési foglalkozásokon elsősorban a gyakorlati oktatás domináljon! A „learning by doing” (vagyis

- „cselekedve tanulás”) foglalkozások során minden esetben törekedjünk olyan elérhető és mérhető célok kitűzésére, melyeken keresztül nemcsak mi, de a kiképzendő is tudja, érzi, hogy eredményes foglalkozáson vett részt.
- A Zék számára fontos, hogy egy foglalkozáson ne csak egyszerű hallgatók, hanem aktív részesei legyenek a képzésnek, ahol valamilyen produktumot tudnak létrehozni a kiképzés során (települési vagy térkép-vázlat, terepasztalon bemutatható feladatok stb.).
 - A kiképzési rendszerünkbe be kell építeni többrésztvevős csapatfeladatokat, projektfeladatokat, amiket akár online térben is végre tudnak hajtani a fiatal katonák.
 - Nagyon jól tudnak közösen is tanulni. Ha van rá lehetőség, akkor alakítsunk ki ún. tanulóköröket.
 - A kiképzés, képzés során a Z generáció vezetői képességének fejlesztésével is foglalkozni kell. A tapasztalat azt mutatja, hogy azok a Zék, akik két éven belül elhagyják a munkahelyüket, 71 százalékban azért döntenek a távozás mellett, mert a vezetői képességeik nem fejlődtek az általuk elképzelt, elvárt szinten.
 - A kiképzők számára a legnagyobb kihívás, hogy a foglalkozásokat érdekessé kell tenni. Az oktatástudomány szakmai szótára már ismeri az „edutainment” és a „gamification” kifejezéseket. A két kifejezés lényege, hogy az oktatást a Zék speciális igényei miatt szórakoztatóvá, látványossá és továbbra is hatékonyvá kell tenni. Ehhez nagyon komoly kiképzői felkészültségre lesz szükség a jövőben. A (sajnos) szokásos foglalkozási jegyből felolvasott PowerPoint előadás valószínűleg nem fog megfelelni a Z generáció elvárásainak.
 - Megbízhatóan és jól alkalmazható audiovizuális eszközökre, programok alkalmazására van szükség. A látványos VR (Virtual Reality) szemüvegek vagy az Augmented Reality (kiterjesztett valóság) területén működő eszközök nemcsak a látványt szolgálják, de a kiképzés és a szimuláció hatékonyságát is elképzeltetlen mértékben képesek megnövelni! Nem utolsósorban, az ilyen eszközök alkalmazása megfelel a Zék számára nagyon fontos elvárásnak, amit egy modern, fejlődő szervezethez való tartozás jelent.

Ha újra áttekintjük, miben kell, kellene lehetőleg nagyon rövid időn belül változásokat elérni ahhoz, hogy eredményesek legyünk a toborzás és a megtartás terén, akkor könnyen abba a hibába eshetünk, hogy feladjuk, mielőtt

elkezdzenék a változást. Pedig sok munkáltatóval szemben nagyon jó helyzeti előnnyel és főleg szellemi (erő) tartalékkal rendelkezünk.

A Z generáció számára fontos, hogy a munkahelyen folyamatos legyen a fejlődés. A haderőfejlesztési program az egyik legerősebb ütőkártya a kezünkben! Olyan fejlett technikai eszközök kerülnek a honvédség birtokába, amikkel tényleg csak a legmodernebb gyárak versenyezhetnek, vagy még ők sem.

Ha ma Magyarországon valaki Győr nevét hallja, nagy többséggel az Audi gyárra gondol. Ha sikerül elérnünk, hogy ha nem is az első, de a második helyen Tatóról a világ egyik legmodernebb, ha nem a legmodernebb harckocsikkal felszerelt alakulata, Szolnokról a korszerű helikopterek, vagy Hódmezővásárhelyről a csúcstechnológias Lynxszel felszerelt katonák jussanak a Z generáció eszébe, akkor nem hiszem, hogy gondot fog okozni a toborzás.

A Zék ragaszkodnak a rendszeres képzésekhez és tanfolyamokhoz. Az élethosszig tartó tanulás nem csak üres frázis a Magyar Honvédség esetében. Számos jól megtervezett, egymásra épülő tanfolyam igazolja, hogy ennek az elvárásnak is képesek vagyunk megfelelni. Nem is kell sokat gondolkodni példán, itt van az ötszintű altisztképzés.

Az viszont tény, hogy általánosságban a kiképzés színvonalát mindenképpen emelni kell, sőt bizonyos elemeket merőben új felfogásban kell megszervezni. Ezzel egy időben a kiképzők felkészítését is komolyabban kell venni. Létre kell hozni azt a technikai és szellemi, írott segédleteket is tartalmazó háttérret, ami a kiképzők munkáját támogatja, ami segít nekik hatékony kiképzési foglalkozásokat tartani. Ahogy a kommunikációs stratégiában, a kiképzés területén is fontos az egységes üzenet, az átadásra szánt egységes tudáspanel.

A Magyar Honvédség számára a Z generáció adja a jelen és egy ideig még a jövő fiatal katonáit. A generációs különbségek meglete vitathatatlan. Hogy milyen mértékben és mennyi idő alatt vagyunk, leszünk képesek alkalmazkodni, reagálni a generációs kihívásokra, azon a létszámunkat tekintve nemcsak a jövőnk, de már a jelenünk is múlik. |

Forrás:

- Ryan Jenkins: The Generation Z Guide (Ryan Jenkins, LLC, 2019)
- Horváth Dávid: A munkaerőpiaci kihívások a Z generáció vonatkozásában (BGE, szakdolgozat, 2019; http://dolgozattar.repozitorium.uni-bge.hu/22061/1/horvath_david_2019maj_publikus.pdf)
- Pálffy Zsuzsanna: A Z generáció motiválása és megtartása a munkahelyeken (Apáczai Napok tanulmánykötet 2020; https://lib.sze.hu/images/Apaczai/kiadvany/2020/03_04.pdf)
- Jón a Z generáció! – Kik ők és mit akarnak? (Cvonline.hu, 2011; <https://blog.cvonline.hu/2011/hirek/jon-a-z-generacio-kik-ok-es-mit-akar-nak/1145>)

Mundérba bújt történelem

Turi Attila törzsőrmester

Fotó: a szerző felvétele és archív

Az MH24. Bornemissza Gergely Felderítő Ezred Pilóta Nélküli Felderítő Repülő Századánál szolgálók altisztként. Szerencsére hamar sikerült hivatást választanom, hiszen egyenruhás családban nőttem fel. Édesapám már több mint 34 éve hordja a tűzoltó-egyenruhát, azóta már alezredes parancsnokként szolgál. Emellett egy, a „Mundérba bújt történelem” elnevezésű hadtörténeti kiállítással rendelkezik, immár 31 éve.

A gyűjtemény – mely egy román tűzoltósapkával kezdődött – mára már 260 négyzetméteres, 7 teremből álló önálló kiállítássá nőtte ki magát Szeghalmon. Tizenöt évig, vagyis 2005-ig vándorkiállításként működött, azaz különböző helyőrségi klubokban, laktanyákban (Budapest, Szolnok, Kecskemét, Debrecen) időszakosan volt megtekinthető. Közel 60 ország katonai és rendvédelmi szerveinek egyenruhái, sapkái, karjelzései és kitüntetései találhatók itt meg. Mára már több ritkasággal is büszkélkedhetünk, ilyen például az 1805-ös, Napóleon korabeli tűzértishti tőr, egy második világháborús ejtőernyős őrnagyi egyenruha, illetve a rendszerváltás óta több vezérkari főnök egyenruhája. (Legutóbb dr. Benkő Tibor vezérezredes adományozott ilyet.) A látogató a tárlatvezetés során kronológiai sorrendben ismerkedhet meg a történelem különböző időszakaival, kezdve a szabadságharctól a világháborúk korán keresztül napjainkig – nemzetközi teremmel kiegészítve.

Ebben a világban nőttem fel, mondhatni ebbe születtem bele. Számtalanszor segítettem édesapámnak már kisgyerekként is a tárgyak gondozásában, a ruhák állagának megőrzésében. Ma már sokkal aktívabban ki tudom venni a részem a gyűjtésből is, hiszen 1-1 darabra szó szerint vadászni kell, mert nagyon nehéz beszerezni őket. Most már mondhatjuk azt, hogy nemzetközi szintre nőttük ki magunkat, számtalan országból vannak gyűjtő barátaink, akikkel cserélni tudunk értékesebb darabokat.

Két érdekes történetet szeretnék megemlíteni ezzel kapcsolatban: Dani Zoltán székely származású ny. ezredes személyesen hozta el az egyenruháját és az F-117A lopakodó egy darabját, melyet 1999-ben ő lőtt le a koszovói háború idején. A másik pedig Mike Chasey amerikai tűzoltó őrnagy esete, aki szintén személyesen hozta el azt a sisakját, melyet a 2001. szeptember 11-i katasztrófa utáni mentés során hordott.

A jövőben húgommal próbálunk minél többet kivenni a munkából és ezzel segíteni apát, hiszen már ő sem fiata-

lokik, és a kiállítást a tűzoltósággal párhuzamosan vinni sokszor nem egyszerű. Testvérem inkább a történelmi és a lexikális vonalon segít, míg én sokkal inkább a gyűjtésből, az időszakos kiállítások megszervezéséből és a ruhák utaztatásából veszem ki a részem. |┆

Hazánkért, népünkért és a világ békéjéért

HM Katolikus Tábori Püspökség
Fotó: HM KTP

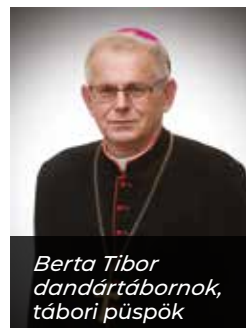
Idén augusztus 20-án, a budapesti Szent István-bazilikában tartott ünnepi szentmise főcelebránsa Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek volt, aki arra buzdította a híveket, hogy „különösen is imádkozunk hazánkért, népünkért és a világ békéjéért.”

A bíboros, prímás beszélt arról is, hogy amikor az év elején fölkérte a szentbeszéd megtartására hazánk katonai ordináriusát, Berta Tibor tábori püspököt, még nem lehetett tudni, hogy a szomszédban zajló háború miatt „az ő személyének és hivatásának ilyen különleges aktualitása lesz”. Fontos üzenete miatt érdemes *Berta Tibor dandártábornok*, tábori püspök ünnepi szentbeszédét szinte teljes terjedelmében közölni.

[...] Mindennek megvan – ahogy a Prédikátor könyve mondja – a maga ideje: „születésnek-halálnak, vetésnek-aratásnak, lebontásnak-építésnek, sírásnak-nevetésnek, hallgatásnak-szólásnak, szeretetnek-gyűlölködésnek, háborúnak-békének. (Préd 3,1-8) Szent István korában másnak, másképp és máshogy volt itt az ideje.

A keresztény spiritualitás odafigyel az idők jeleire, és tanul belőlük, így voltak olyan elemei, amelyek idejüket múlták, és vannak folyamatosan megújuló részei, amelyeket a helyes valóságglátás és valóságértékelés tud érvényre juttatni a Lélek segítségével által.

Első királyunk merte vállalni az elindulás hatalmas felelősségét, és alkalmasnak bizonyult a vezetésre. A középorkutatók legtöbbször megegyeznek abban, hogy a legnagyobb államférfi volt történelmünk folyamán. Olyan uralkodó, aki az irányítás tudományát számos kihívás mellett meg tudta valósítani, amelynek az is része volt, hogy határozottan tovább építette apja, Géza nagyfejedelem állam- és egyházszervezést elindító munkáját. [...]

Berta Tibor
dandártábornok,
tábori püspök

Uralkodása alatt egy sereg erélyes és emberpróbáló döntésre kényszerült, melyek ma is indulatos vitákat képesek kiváltani. Az Árpád-házi szentek különös sajátossága az érzékeny lelkiismeret, így István királyról is kijelenthető, amit Szent László király fogalmaz meg a Monte Cassinó-i apáthoz írt levelében: „Jóllehet bűnös vagyok, mert a földi méltóság teendőit nem lehet előmozdítani súlyos vétkek nélkül.”

Szent István egyik főműve a magyarság keresztény hitre való áttérése. [...] Életmentő felismerés volt, hogy a magyarság akkor maradhat meg, ha nyitunk a nyugati gondolkodás és kultúra felé, amelyből ugyanakkor nem alárendelt függés, hanem egy önálló állam jött létre.

Talán azt sem túlzás kijelenteni, hogy nagyfejedelmi időszakával együtt a mintegy 41 éven át tartó uralkodás emberfeletti feladat volt. 1038-ban bekövetkezett halálakor egy kész megyerendszert, (írásos) törvényeken nyugvó, nyugat-európai típusú államot, a pápa és számos uralkodó által elismert, önálló keresztény királyságot hagyott hátra, s ezután – bár nagyon nehéz évtizedek következtek –, amit létrehozott, kiállta az idők próbáját. Az, hogy mi itt mindnyájan magyarul beszélhetünk, s hogy egy több mint ezer éve tartó államiságot ünneplünk, neki köszönhető, akit – elsőként a világi uralkodók közül – éppen államszervező tevékenysége miatt avattak szentté. Első királyunk olyan példakép tud lenni, akit nem kell eszményíteni; műveinek máig ható eredményei mindennél beszédesebben mutatják nagy formátumú alakját.

Szent István előrelátó vagy még inkább mélyre látó államférfi volt, amely Istenbe vetett hitéből fakadt. Ez a hit, az átimádkozott éjszakák hite – legendái elbeszélik, hogy sokszor imádkozott éjszaka – a Szentírást nemcsak olvasó, hanem radikálisan tettekre váltó hit volt. Ugyanakkor a megváltásra szoruló ember hite is, amely tudatában volt gyöngeségének és azoknak a kísértéseknek is, amelyek a Teremtés könyvének engedetlenségétől kezdve azt sugallják, hogy Isten feleslegesként, de legalábbis másodrangúként, sőt zavaró tényezőként tekintse az ember, és háttérbe szorítsa azon dolgok mögé, amelyek éppen sürgetően fontosnak mutatkoznak egy-egy adott élethelyzetben. Ezek a kísértések a körülöttünk levő kisebb és nagyobb környezetünket is érintik, ahogy azt XVI. Benedek pápa írta: „A világot saját erőből Isten nélkül rendbe hozni, csak a saját teljesítményre építeni, Isten pedig mint illúziót félreállítani; ez a kísértés fenyeget bennünket sokféle alakban.”

Szent István király [...] sajátosságosan jelenvalóvá tudta tenni Isten uralkodását, és annak életet átformáló erejét. Királyi méltósága, az élenjárás kiváltsága, a hatalom igézetének kísértése nem mosta el benne a mindennapi ember tudatát, az embervolt gyöngeségeit...

István király hitének tisztaságából fakadó valóságérzéssel vette tudomásul a kereszténység képviselőinek gyöngeségeit, korának botrányos egyházi problémáit, amelyek azt a kísértést hordozták, hogy a magyarság ne maradjon a krisztusi úton, vagy térjen vissza a pogánysághoz. De ő nem vetette el a kereszténységet. Különbséget

tudott tenni a hit és a hitet hirdető között, Krisztus követése és a magukat krisztuskövetőknek mondók között. Meg tudta látni azt az Egyházat, mely tagjaiban ugyan sokszor bűnös és nagyon gyöngé, az Isten segítségével a maga egészében a krisztusi tanítás üdvösségszerző erejét képviseli, belső erői mindig olyan megújulást tudnak hozni, mely egyedül Istenre épít.

Nem volt jelentéktelen az a kísértés sem, hogy a kialakuló állam magába zárkózzék, és csak a saját erejében bízson, vagy látva a nagy birodalmi erőket megadja magát és behódoljon. István király hitében nagyon jól tudta, hogy Isten minden nemzetnek más-más természetet, lelki alkatot adott. Ezért fogadott be idegeneket, ha tudást és a szellem erejének értékeit hozták, vagy látta barátságosan vendégül a zarándokokat, akik magyar földön keresztül igyekeztek a Szentföld felé, de megannyiszor nyomban kardot ragadott, ha mások a kereszténység köntösében, de a hatalom igényével jöttek és behódolásra akarták kényszeríteni a magyarságot.

A Krisztus útjáról való letérés, az Istennel perbe szálló és az őt elhagyó kísértés talán akkor volt a legnagyobb az életében, amikor fiát és trónjának örökösét, Szent Imre herceget 1031-ben elveszítette. De éppen gyászában és az utódlás kérdésében mutatkozott meg leginkább a gondviselő Istenbe vetett hitének páratlan ereje, amikor elfogadta azt, amin nem tudott változtatni, ugyanakkor bátorsággal vállalta a lehetséges legalkalmasabb megoldást. Amikor fia halála után, élete végén – elsőként a királyok közül – a Boldogasszonynak, az Istenanyának ajánlotta az országot; pontosan ezt tette, mégpedig fiúi lelkülettel. Személyes és uralkodói drámájában arra tanít, hogy mennyire szükséges az Istenbe vetett bizalom.

Szent István az ország és a népe javát akarta, korának valóságát figyelembe véve. Sem álmodozó, sem idealista nem volt, abból indult ki, ami „van”. Az pedig, hogy mi „kell”, ebből következett. Ez volt hitének és politikájának is az alapja. Meggyőződését és a lelkiismeretét követte, így példa a ma embere számára.

Az 1015-ben Imre hercegnek megfogalmazott Intelmekben szilárd értékrendet, világos útmutatást adott. Katonai nyelven szólva a hercegnek egyfajta parancsot adott, amelyben egyik alapvető rendezési szempont: olyan parancsot lehet kiadni, amit végre is lehet hajtani. Tapasztalatokon alapuló bölcsessége, vezetői képessége, atyai gondoskodása jelenik meg az Intelmekben, ahol sajátos életvezetési tanácsokat ad fiának, hogy az önfegyelem eszközeivel hogyan kövessen olyan nemes célokat, amelyek nemcsak az ő személyes, de a köz javát is előmozdítják.

Az atyai szeretet bensőséges és mély istenhitből táplálkozó hangján fogalmazta meg fiának, hogy miképpen irányítson egy országot, fölhíva a figyelmét az örök igazságokra és értékekre: a katolikus hit megőrzésére, az Egyház és az egyházi személyek megbecsülésére, a főemberek és a katonák tiszteletére, a vendégek és jövevények gyámlítására, a szülők tiszteletére, türelemre, igazságosságra, az imádság gyakorlására, alázatra, mértékletességre,

szelídségre, becsületre, irgalmasságra és szemérmességre.

Az Intelmekben uralkodói tapasztalatait örökölte meg, így abban egyfajta állambölcsesség is megjelenik. Az „örök királyságot és koronát” szem előtt tartó király érzékenységet mutat a „földi királyság s korona” érdekei iránt is. Ebben az értelemben az Intelmek politikai testamentumaként is felfogható.

Az Intelmek negyedik része a főemberek és a katonák tiszteletéről szól: „Az uralom negyedik dísze a főemberek, ispánok, vitézek hűsége, erőssége, szerénysége, szívesége és bizalma. Mert ők országod védőfalai, a gyöngék oltalmazói, az ellenség pusztítói, a határok gyarapítói. Legyenek ők, fiam, atyáid és testvéreid. Katonáskodjanak, ne szolgáljanak, uralkodj mindannyiukon haraggal, gyűlölet nélkül, békésen, alázatosan, szelíden...”

A katonák megbecsülésének követendő példáját állította utódja és a következő nemzedékek elé. Bölcsessége megszólítja a ma emberét, vezetőket, előjárókat, egyháziakat és világiakat, mindazokat, akik a közügyekben részt vesznek, és természetesen a mai Magyar Honvédség valamennyi katonáját is. Az Intelmek időtálló sorai megfontolás tárgyát képezhetik mai világunk állapotában, melyben nagy szomorúsággal és nem kis döbbenettel kell megállapítani – bár a történelem során sajnos nem először –, hogy az emberi közösség életében olyan mérhetetlen erővel előtörő gonoszság kapott lábra, mely még az ember rosszra való hajlamából is csak nehezen magyarázható meg. Miközben a közeli háború miatt emberek sokasága mutatta föl a segítő és áldozatos szeretet nagyszerű és követendő példáját, azt is tapasztaljuk, hogy világunk mindennapjaiba is beférkőztek a megfoghatatlan provokációk, gyűlöletkeltő indulatok, a fölkorbácsolt erőszakosság megnyilvánulásai. [...]

A szív megromlása az, amikor az én önmagába fordul, és csak magával foglalkozik. A megátalkodott szív csak az ÉN-nel, csak önmagával törődik. Emiatt van az elfordulás, majd a következetes szembeszegülés és az elide-

genedés Istentől – aki a teljes személyesség –, s ennek következménye az igazság megismerésének elutasítása, az értelem megromlása, a békétlen zaklatottság, gyűlölködés és háborúskodás, hamis ideológiák követése és a hiábavalóságokon való zavaros gondolkodás.

Ha személyiségünk, éniünk, szívünk legmélye kapcsolatba lép a Fiú által az Atyával a Szentlélekben, akkor ez menthet meg bennünket, családjainkat, nemzetünket, országunkat. Szent István Intelmeiben a katolikus hit megőrzéséről beszél az első helyen, hiszen az embernek el kell magát helyeznie a világban, mert ez ad értelmet egy-egy közösségnek, népek, országnak. Első királyunk ezt a hitet tartotta fontosnak, mely vallja, hogy a világot Isten teremtette és gondviselésével kíséri, ezért az egyes embernek és a népek életének is értelme van. Ez a hit abban is eligazít bennünket, hogy nem az ember uralkodik a világmindenségben, hanem az Örökkévaló Isten, akit nem félelemből kell tisztelnünk, hanem mert a neki megadott kötelességtel és dicsőítő elismerés a mi javunkat szolgálja, nekünk, családjainknak, közösségeinknek, nemzetünknek, s végső soron az egész világnak válik a javára. Ez a hit utat mutat abban is, hogy miképpen kell az embernek megbecsülnie a másik embert, milyen módon lehetséges megvalósítani a közösségi együttélést, nem beszélve a teremtett világ és a természet törvényszerűségeinek tiszteletben tartásáról. A hit végül abban is segít, hogy átérezze az ember és az emberi közösség azt a felelősséget, amely hozzátartozik a mindennapi élet feladataihoz.

A VII. intelmben első királyunk így figyelmeztet: „Ha a bölcsékkel jársz, bölcs leszel, ha a bolondokkal forgozol, társul adod magad hozzájuk.” (Péld 13,20), ugyanakkor „A szenttel szentté leszel, az ártatlannal ártatlan, a kiválasztottal kiválasztott.” (Zsolt 18,26–27; 2Sám 22,26–27). Adja Isten, hogy követve első királyunkat a szentek, bölcsék, és az ártatlanok vezessenek bennünket minden ügyünkben! Szent István király, könyörögj hazánkért és népünkért! Amen. ✠

Államalapító királyunkról

ADALÉKOK A 32. OLDALON KÖZREADOTT FOTÓKHOZ

*Dr. Murinkó Attila alezredes
Fotó: a szerző felvételei*

Államalapító királyunkról való megemlékezésnek több formája létezik: festmény, szobor, költemény és rockopera jeleníti meg művészi megközelítésben Szent Istvánt. „Államalapító szent királyunk alakja (...) legendák tárgya, a nemzeti hagyomány része, amely az évszázadok során olyan szilárdan belénk ivódott, hogy általában hajlamosak vagyunk elfeledkezni arról, hogy voltaképpen István (Vajk) is hús-vér ember volt. Ezért eshet meg az, hogy észre sem vesszük, hány szobor, dombormű, mozaik és egyéb alkotás ábrázolja őt Budapest-szerte. Pedig legalább 37 helyen találkozhatunk vele...” – írja Bukovszki Péter a pestbuda.hu portálon (Meglepő, hányféle szobra van Szent István királynak Budapesten, 2019. március 26.).

A koronázóvárosban, Székesfehérváron államalapító Szent István király egy erőt sugárzó alkotásban jelenik meg; a fekete svéd gránitlemezekkel burkolt lovas szobra Sidló Ferenc keze munkája. A Szent István téren álló alkotást 1938-ban állították az első magyar király halálának 900. évfordulója alkalmából. Az Alföld híres városában, Makón a belváros központi terén található a király lovas szobra.

Jelen összeállításba több szempont miatt válogattam be a Sülysáp főterén (1. fotó) kihelyezett (véltetően kevésbé ismert) alkotást. A szobor számomra hasonlóságokat mutat a Vatikánban, a Szent Péter-bazilika Magyarok Nagyasszonya kápolnájában látható egész alakos királlyal (2. felvétel). Ugyanis a kápolnában álló uralkodó, akárcsak Sülysápon, nem a robusztus erőt (mely főleg a lovas alkotásoknál figyelhető meg), a végtelen hatalmasságot érezteti, hanem egy idősnek tűnő, érett, megfontolt, a nagy gondolatok, gondok súlyától roskadozó embert láttatja. Nincs távolság közöttünk, emberi közelséggel tekintünk az államalapítónkra. Sülysáp 1970-ben lett önálló település. Érdekességként említhető meg, hogy

Sülyt 1259-ben, a tatárjárás után IV. Béla király a nyúl-szigeti Domonkos-rendi apácáknak adta. Az adományt 1276-ban a pápa is megerősítette.

A Szent Péter-bazilika attemplomában található Magyarok Nagyasszonya-kápolnát II. János Pál pápa 1980. október 8-án szentelte fel. „A vatikáni magyar kápolna annak a XI. századi zarándokháznak és az ahhoz tartozó kápolnának az örököse, amelyet Szent István király emelt az Örök Várost felkereső magyar zarándokok számára. A Szent Király »Nagy Legendája« tanúsítja, hogy István »a világ fejében, Rómában, István első vértanú nevére tizenkét kanonokból álló, minden tartozékkal bővelkedő gyülekezetet állított, és egy kőfallal körülkerített telepet, házakkal és vendégfogadókkal azon magyaroknak, akik imádkozás végett felkeresik az Apostolok Fejedelmének, Boldog Péternek küszöbét»” – olvasható a Magyar Kurír portálon (A vatikáni magyar kápolna, 2005. október 5.).

A kápolnában kedd reggelenként 8 órától van magyar nyelvű szentmise. A 3. fotón dr. Németh Norbert (Norbert atya), a Pápai Magyar Egyházi Intézet rektora, az olaszországi magyarok főpásztora a HM katolikus tábori lelkészével együtt (koncelebrálva) mutatja be a szentmisét. A szentély első ajtónyílásának lépcsőjéről lép le a kompozíció második figurája – Szent István király –, vállán az acéllemezből készült koronázó paláttal, jobbján a Szent Koronával. A látomásszerű jelenet azt a pillanatot idézi, amikor az országépítő király felismeri a jövő útját, amely a védelmet nyújtó magyarok Nagyasszonyához és a népét befogadó keresztény Európához vezet. A Szent István király, a Szent Korona és a Honvéd Koronaórség parancsnoka között talán történelminek is mondható találkozást a 4. felvétel örökítette meg.

A megvalósult álom

Szöveg és kép: dr. Murinkó Anikó ezredes

Az utóbbi évek bizony próbára tettek sokunkat. Csucecz Csaba zászlós – talán Koncz Zsuzsa ismert slágerének refrénjét („Ne add fel, ne add fel, ne add fel a reményt!”) ismételve a nehézségek ellenére is gondosan tervezgetett, szervezgetett. Majd a világvárvány enyhültével, a HM Katolikus Tábortól Lelkészi Szolgálat levelével zsebében, zárandoklatra indult családjával Rómába. A Magyar Honvédség Parancsnoksága Személyzeti Csoportfőnökség Katonai Igazgatási és Toborzó Főnökség állományában szolgáló beosztott zászlós a személyes felkészülés során nyilván olvasta a Honvéd Altiszti Folyóirat egyik korábbi cikkét, mert annak nyomán a római Szent István Zárandokházban foglalt szállást.

Az érkezést követően szinte azonnal kínálkozott egy kihagyhatatlan program: részvétel a Szent Péter-bazilika Magyarok Nagyasszonya-kápolnában, reggel nyolc órakor bemutatott szentmisén. Norbert atya (dr. Németh Norbert, a Pápai Magyar Egyházi Intézet rektora, az olaszországi magyarok főpásztorja) örömmel üdvözölte a Vatikánban a magyar altisztet és kedves családját.

A zárandoklat következő, fontos pontja volt a Pápai Svájci Gárda meglátogatása. Guillaume Favre főtörzszászlós (a Honvéd Altiszti Folyóirat lelkes támogatója), a szervezet vezénylőzászlósa gondos házigazdaként ismertette a római pápa testőrségét ellátó kis katonai alakulat történetét, majd megmutatta mindazt, ami a nyilvánosság számára bemutatható.

Azt gondolom, hogy a zárandoklattal egybekötött látogatás emlékezetes marad a Magyar Honvédség altisztje és családja számára.

Mi kell még?

Szöveg és kép: dr. Murinkó Anikó ezredes

A címben szereplő egyszerű kérdésre jelen esetben a válasz sem túl kacifántos: semmi! Hiszen az olasz haderő római központjának számító Palazzo Esercito épületkomplexum kávézójában ki-

váló a kínálat, szuper a társaság, és a „helyszínen tartózkodó” Honvéd Altiszti Folyóirat (HAF) szintén kellemes emlékeket idéz fel. Melissa Waheed törzsrörmester a KFOR 20. váltás idején (hét évvel ezelőtt), a parancsnoki csoport tagjaként adminisztrációs altiszti feladatkört töltött be. A mostani találkozásunk során részére átadott (2021-es) lapszám címlapján azonnal felismerte az akkori olasz KFOR-parancsnok helyetteseként szolgáló magyar táborkot. Bizony, arra az időszakra mindig lelkesen, örömmel gondol vissza. Így például máig becses relikviái között tartja számon a HAF egy másik korábbi (dedikált) példányát, mely közös publikációt tartalmazza.

Az altiszt professzionális képességeit bizonyítja, hogy a 2022. őszi magyar-olasz KFOR-parancsnoki váltást (Kajári Ferenc vezérőrnagy és Michele Ristuccia vezérőrnagy) követően, felkérésre, immáron harmadszorra fogja betölteni az adminisztrációs altiszti beosztást. Melissa fokozott érdeklődéssel tekint a megtisztelő feladat hibátlan ellátására. Azonban halkán megjegyzi: úgy érzi, talán ideje lesz lezárni külföldi szolgálatait, és figyelmét a jövőben a családalapításra szeretné fordítani. Sok sikert kívánunk a külszolgálati misszió végrehajtásához és a személyes terv megvalósításához!

Humor

Tigyi István Zsolt főtörzsászlós

ENGESZTELÉS

Szabó zászlós felesége tele szatyrokkal érkezik haza a boltból. Füstölt lazac, marhasteak, egy üveg whisky, pár sör. Szépen megterít, majd megkérdezi a férjét:
– Drágám, bekapcsoljam neked a tévét?
– Mindjárt kezdődik a meccs.
– Nagyon? – kérdi a zászlós.
– Lámpa, hűtőrács, motorháztető – válaszolja a feleség.

LOGIKA

Közúti ellenőrzés. A megállított autóstól megkérdezi az egyik rendőr:
– Foglalkozása?
– Algebratanár vagyok.
– Ne hazudjon, olyan nincs is.
Erre a társa halkán odasúgja:
– Már miért ne lehetne? Nálunk is van alhadnagy, hadnagy, főhadnagy! Akkor logikus, hogy náluk is van algebra, gebra és főgebra.

KIFOGÁS

Nagy törzsőrmester feldúltan érkezik haza a laktanyából. A telefonját is kapcsolja, majd így szól a feleségéhez:
– Ha a vezetékiesen keresnek, nem vagyok itthon.
Kis idő múlva csörög a telefon, a feleség felveszi, majd így szól bele:
– Itthon van a férjem.
– De drágám, hát mégis mit kértem tőled az imént?
– Ne aggódj, nem téged kerestek.

NŐ A GYEREK

Tóth főtörzsőrmester szomorúan lógatja a fejét a laktanyában. Feltűnik a századparancsnoknak, így megkérdezi:
– Mi a baj, főtörzsőrmester úr?
– Tudja, százados úr, a fiam elkezdett kamaszodni.
– Dehát az nagyszerű – nem?
– Kamasszal élni olyan, mint egy macskával. Nappal alszik, csak evéskor jön elő, és ha meg akarom simogatni, akkor fúj rám.

FALUHELYEN

Szabó törzsászlós falura költözik a nagyvárosból. Egy hét múlva a kollégák kíváncsian érdeklődnek:
– Na, törzsászlós úr, milyen falun lakni?
– Tudjátok, a falu olyan hely, ahol, ha átmész a szomszédba egy kölcsönszerzőszámért, akkor totál elázva érsz haza. Másnap. Szerszám nélkül.

A HAL FEJE

Az étkezdében a zászlós és az őrmester rendszeresen együtt ebédel. Néhány nap után az őrmester megkérdezi:
– Zászlós úr, ön miért olyan okos?
– Tudja, őrmester úr, mindig megeszem a hal fejét is.
Hm, ez jó ötlet, morfondírozik az őrmester és ő is elkezd enni az ebédre adott hal fejét. Pár nap után egyszer csak megkérdezi a zászlóst:
– Zászlós úr, hogy van az, hogy mindig én fizetek az ebédért?
– Látja, őrmester? Már kezd okosodni.

HONVÉD ALTISZTI FOLYÓIRAT

Megjelenik évente hat alkalommal, minden páros hónapban
2022/4. szám
(augusztus)

Kiadja a Magyar Honvédség
Parancsnoksága

Szerkesztőbizottság:

Elnök:

Kaszab Zoltán főtörzsászlós,
a Magyar Honvédség vezénylőzászlósa

Tagok:

Balog Sándor főtörzsászlós
Bálint Ákos főtörzsászlós
Bogya Sándor főtörzsászlós
Dr. Murinkó Attila ezredes
Soós Lajos főtörzsászlós
Tigyi István Zsolt főtörzsászlós
Tömösközy Tamás Kálmán törzsászlós

A folyóirat kiadásában és terjesztésében közreműködik a HM Zrínyi Térképészeti és Kommunikációs Szolgáltató Közhazsnú Nonprofit Korlátolt Felelősségű Társaság – Zrínyi Kiadó

Felelős vezető:

Kulesár Gábor ügyvezető

A Zrínyi Kiadó vezetője:

dr. Isaszegi János ny. vezérőrnagy

Felelős szerkesztő: Kiss Zoltán ny. alezredes

Szerkesztő: Havasi Máté

Kézirat-előkészítő: Apagyiné Gáspár Jolán

Korrektor: Mészáros Károly ny. alezredes

Tördelő: Kiss Fanni Flóra

Grafikai tervezés: László Zoltán

Címlapfotó: Szováthy Kinga

Szerkesztőségi titkár: Pásztor Júlia

A szerkesztőség címe:

1087 Budapest, Kerepesi út 29/B

Telefon: 272-02, 459-5355,

fax: 459-5354

e-mail-cím: kiss.zoltan@hmzrinyi.hu

pasztor.julia@hmzrinyi.hu

Nyomdai kivitelezés:

HM Zrínyi Térképészeti és Kommunikációs

Szolgáltató Közhazsnú

Nonprofit Kft. Kreatív Tervező

és Sokszorosító Osztály

Felelős vezető: Pásztor Zoltán

Ár nélküli, belső terjesztésű kiadvány.

HU ISSN 1586-2917

A folyóirat teljes terjedelmében olvasható

a www.honvedelem.hu portál

kiadványok rovatában

A Honvéd Altiszti Folyóirat tagja
az Európai Katonai Sajtószövetségnek
(EMPA)

Egy újabb kitörési pont

Szöveg és kép: dr. Murinkó Attila ezredes

Udvariassági, bemutatkozó és együttműködést előkészítő látogatás keretében fogadott az olasz Összhaderőnemi Művelési Főparancsnokság törzsfőnökének haderőtervezési és kiképzési helyettese. Fabio Agostini altengernagy a jó hangulatban zajló beszélgetés során megerősítette, hogy a jövőben készséggel együttműködik a felelősségi területéhez kapcsolódó magyar partnerekkel. A partnerkapcsolatokban a szakmaiság mellett fontos a két ország hadtörténelmének megismerése is, melyhez a Zrínyi Kiadó által megjelentetett Illustrated Military History of Hungary című kötet minden bizonnyal eredményesen fog hozzájárulni.

SZENT ISTVÁN KIRÁLYRÓL MAGYARORSZÁGON ÉS A VATIKÁNBAN

TÖRTÉNELMI EMLÉKEZÉS

- 1 Szent István a Vatikánban, a Szent Péter-bazilika Magyarok Nagyasszonya-kápolnájában
- 2 Első királyunk szobra Süllyászfőterén
- 3 Szent István királynak, a Szent Koronának és a Honvéd Koronaórség parancsnokának a „találkozása”
- 4 Szentmise Rómában

A felvételeket készítette: dr. Murinkó Attila ezredes

